

กระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก
กรณีศึกษาโรงเรียนเพชรบุรีปัญญาคุณ อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการชุมชน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี
ปีการศึกษา 2552

ที่ประชุมสาขาวิชาการจัดการชุมชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร พิจารณา
แล้วอนุมัติให้สารนิพนธ์ของ นางสาวนิภาพร พิมลรัตน์ และนางสาวปรียาพร บัวหลวง เรื่อง
“กระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติก กรณีศึกษาโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล อำเภอชะอำ
จังหวัดเพชรบุรี” มีคุณภาพเพียงพอที่จะเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการชุมชน คณะวิทยาการจัดการ

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

.....(อาจารย์ที่ปรึกษา)

(อาจารย์ ดร.ธีรพงษ์ บัวหล้า)

.....(หัวหน้าสาขาวิชาการจัดการชุมชน)

(อาจารย์ ดร.ธีรพงษ์ บัวหล้า)

บทคัดย่อ

เรื่อง กระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก

กรณีศึกษาโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล จังหวัดเพชรบุรี

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.ธีรพงษ์ บัวหล้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1. เพื่อศึกษากระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล 2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของเด็กนักเรียนออทิสติกในกระบวนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล 3. เพื่อศึกษาบทบาทของผู้ปกครองเด็กนักเรียนออทิสติกที่มีต่อกระบวนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล 4. เพื่อศึกษาศักยภาพและความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล โดยทำการสังเกตแบบมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการศึกษาของเด็กนักเรียนออทิสติก ส่วนผู้อำนวยการโรงเรียน กลุ่มครูและกลุ่มผู้ปกครองนักเรียนออทิสติกใช้การเก็บข้อมูลแบบสัมภาษณ์จากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลจำนวน 22 คน ดังนี้

1. ผู้อำนวยการโรงเรียน จำนวน 1 คน
2. กลุ่มครูการศึกษาพิเศษ จำนวน 5 คน
3. กลุ่มผู้ปกครองนักเรียนออทิสติก จำนวน 6 คน
4. กลุ่มเด็กนักเรียนออทิสติก จำนวน 10 คน

ผลการศึกษาพบว่า โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลเปิดรับเด็กออทิสติกเข้ามาเรียนในห้องเรียนที่จัดไว้โดยเฉพาะ โดยมีครูประจำชั้นและครูพี่เลี้ยงเป็นผู้ดูแล ทั้งนี้ทางโรงเรียนได้จัดทำหลักสูตรเฉพาะตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) เนื่องจากเด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน มีการจัดตารางเรียนของเด็กนักเรียนออทิสติกขึ้นมา โดยเฉพาะเพื่อให้สอดคล้องกับความจำเป็นพิเศษของเด็ก อีกทั้งยังมีการทำกิจกรรมนอกห้องเรียนและการทัศนศึกษาออกสถานที่เพื่อเสริมสร้างพัฒนาการในด้านต่างๆ

พฤติกรรมการเรียนและการอยู่ร่วมกับผู้อื่นของเด็กนักเรียนออทิสติกจะแตกต่างกันไปตามอาการของแต่ละคน อย่างไรก็ตามเมื่อได้รับกระบวนการจัดการศึกษาที่เหมาะสมตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ทำให้เด็กนักเรียนออทิสติกเกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองไปในทางที่ดีขึ้น ส่วนผู้ปกครองมีบทบาทในการทบทวนการเรียนและดูแลเด็กนักเรียนออทิสติกระหว่างที่รับกลับไปอยู่ที่บ้าน โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลมีศักยภาพและความพร้อมในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติกทั้งในเรื่องงบประมาณ ครู และอาคารสถานที่

ข้อเสนอแนะ

1. โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลควรทำความเข้าใจร่วมกับผู้ปกครองในเรื่องการร่วมกันดูแลเด็กออทิสติกให้เป็นไปในทางที่สวาทเดียวกันตามศักยภาพของเด็ก
2. โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลควรสนับสนุนให้เกิดการมีส่วนร่วมระหว่างคุณครูโรงเรียนเพชรบุรี นักเรียน และนักศึกษาทั่วไป

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาถึงกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกในโรงเรียนอื่นๆ
2. ควรศึกษาถึงผู้พิการประเภทอื่นๆ ในแง่มุมต่างๆนอกจากนี้

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์เรื่อง กระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติก กรณีศึกษาโรงเรียนเพชรบุรี ปัญญาคุณ จังหวัดเพชรบุรี สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้ศึกษาได้รับความกรุณาและความเมตตาจาก อาจารย์ ดร.ธีรพงษ์ บัวหล้า อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ซึ่งได้ให้คำแนะนำแนวทางในการศึกษาอันเป็น ประโยชน์ใน เก็บข้อมูล ตลอดจน การวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษา รวมทั้งการแก้ไขงานให้ เสร็จ สมบูรณ์เป็นอย่างดี นอกจากนี้ต้องขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.สวรรยา ชื่อเลื่อม อาจารย์กศพรพรหมนิมิตกุล และอาจารย์จิตติมา เวชพงศ์ กรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาในการ ปรับปรุงแก้ไขสารนิพนธ์เรื่องนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยความเรียบร้อย

ขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนเพชรบุรีปัญญาคุณ และคุณครูทุกท่าน ที่คอยช่วยเหลือใน การเก็บข้อมูลและให้ข้อมูลต่างๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ตลอดจนนักเรียนโรงเรียนเพชรบุรี ปัญญาคุณทุกคน และผู้ปกครองเด็กนักเรียนออทิสติกที่เสียสละเวลาอันมีค่า และให้ความร่วมมือเป็น อย่างดีในการเก็บข้อมูลเพื่อศึกษาในครั้งนี้

ขอขอบคุณครอบครัวพิมลรัตน์ และครอบครัวบัวหลวง ที่ให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำคอยดูแล และคอยเป็นกำลังใจ อีกทั้งขอบคุณเพื่อนๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ

สำหรับคุณค่าและประโยชน์จากสารนิพนธ์นี้ ผู้ศึกษาขอมอบคุณความดีทั้งหมดให้แก่ผู้มี พระคุณดังกล่าวข้างต้นและคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้ศึกษา

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

ปรีชาพร

นิภาพร พิมลรัตน์

บัวหลวง

กุมภาพันธ์ 2553

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
บทที่ 1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ในการศึกษา.....	5
ขอบเขตการศึกษา.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
คำจำกัดความที่ใช้ในการศึกษา.....	6
ข้อจำกัดในการศึกษา.....	7
บทที่ 2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับความพิการ.....	8
เด็กพิเศษ และออทิสติก/ออทิสซึม.....	17
กฎหมายและพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคณพิการ.....	22
แนวความคิดความรู้เกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ.....	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	29
บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษา	
การเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูล.....	32
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	33
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	33
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	34

สารบัญ(ต่อ)

หน้า

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	34
ระยะเวลาในการจัดเก็บข้อมูล	35
บทที่ 4 ผลการศึกษา	
ตอนที่ 1 ประวัติโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับ เด็กนักเรียนออทิสติกโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล.....	36
ตอนที่ 2 พฤติกรรมของเด็กนักเรียนออทิสติกในกระบวนการจัดการศึกษาของ โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล.....	43
ตอนที่ 3 บทบาทของผู้ปกครองเด็กนักเรียนออทิสติกที่มีต่อกระบวนการจัดการ ศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล.....	46
ตอนที่ 4 ศักยภาพและความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการศึกษาสำหรับ เด็กนักเรียนออทิสติกโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล.....	48
บทที่ 5 สรุปผลการศึกษา อภิปรายผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ	
สรุปผลการศึกษา.....	50
อภิปรายผลการศึกษา.....	53
ข้อเสนอแนะ	54
บรรณานุกรม	55
ภาคผนวก	58
ภาคผนวก ก แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล.....	60
ภาคผนวก ข รูปภาพประกอบ	64
ประวัติผู้ศึกษา.....	69

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“ งานช่วยผู้พิการนี้มีความสำคัญยิ่ง เพราะว่าผู้พิการไม่ได้เป็นผู้อยากจะทำกิจการและอยากช่วยตนเอง ถ้าเราไม่ช่วยเขาให้สามารถที่จะปฏิบัติงานอะไรเพื่อชีวิตและมีเศรษฐกิจของครอบครัว จะทำให้เกิดสิ่งกีดขวางในครอบครัวหนักแก่ส่วนรวม ฉะนั้นนโยบายที่จะทำก็คือช่วยเขาให้ช่วยตนเองได้เพื่อจะ让他สามารถเป็นประโยชน์ต่อสังคม ” พระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานแก่คณะกรรมการมูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระศรีนครินทร์ราชชนนี ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน เมื่อวันที่ 22 มีนาคม พ.ศ.2517

จากพระราชดำรัสดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงพระ ราช ประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่าทรงห่วงใยคนพิการ ต้องการให้ คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดี ขึ้น และสามารถทำประโยชน์ให้แก่สังคมส่วนรวมได้ เพื่อนำไปสู่การเป็นพลังของสังคมในการขับเคลื่อนการพัฒนา การพัฒนาประเทศไปสู่ความสำเร็จนั้นจึงต้องเริ่มมาจากรากฐานของสังคมที่เข้มแข็งคือ “มนุษย์” เพราะมนุษย์ถือเป็นทรัพยากรที่มีสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ อย่างไรก็ตาม กระแสบริโภคนิยมเข้ามามีบทบาทในวิถีชีวิตมนุษย์มากขึ้นเรื่อยๆ โดยเห็นได้จาก การพัฒนาส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นไปในด้าน ของการพัฒนาเศรษฐกิจ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ซึ่งการพัฒนาในทิศทางดังกล่าวได้ส่งผลทำให้ผู้พิการไม่สามารถใช้ประโยชน์จากเศรษฐกิจ เทคโนโลยี หรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เนื่องจากการพัฒนาเหล่านั้นเน้นตอบสนองความต้องการของคนที่ดีปกติทั่วไป ดังนั้นจึงต้องอาศัยการพัฒนาที่เน้น “คนพิการ ” เป็นศูนย์กลางของการพัฒนา คือการพัฒนาคนพิการให้มีโอกาสหลากหลายในการสร้างศักยภาพ และคุณภาพชีวิตของคนพิการเป็นลำดับแรก และต้องพัฒนาทุกส่วนไปพร้อมกันเพื่อนำไปสู่เป้าหมายสุดท้ายร่วมกัน กล่าวคือ ต้องพัฒนาที่ตัวคนพิการพร้อมกับพัฒนาปัจจัยต่างๆที่อยู่รอบๆตัวคนพิการให้ควบคู่กันไปด้วย อาทิครอบครัว ชุมชน สภาพแวดล้อมทางสังคม เศรษฐกิจ มีการพัฒนาที่เชื่อมโยงและเกื้อกูลในทุกส่วนอย่างเป็นระบบ (สำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรี 2547:84)

แม้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้บัญญัติไว้ในมาตราที่ 30 ว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้...” แต่ในความเป็นจริงยังมีการเลือกปฏิบัติกับคนพิการอยู่ ซึ่งเป็นความเชื่อที่เกิดจากการหล่อหลอมผ่านระยะเวลาอันยาวนาน ทำให้คนบางส่วนในสังคมยังคงมองคนพิการอยู่ในวงแคบๆ โดยไม่ให้โอกาสพวกเขาพิสูจน์ความสามารถ

ผลการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติเมื่อปีพ.ศ. 2550 พบว่าจำนวนประชากรทั่วราชอาณาจักรประมาณ 65.5 ล้านคน เป็นผู้ที่พิการประมาณ 1.9 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 2.9 และเมื่อพิจารณาประชากรที่พิการเปรียบเทียบกับประชากรเพศและเขตการปกครองเดียวกันพบว่า เพศหญิงมีประชากรที่พิการมากกว่าเพศชาย และเมื่อสำรวจประชากรที่พิการอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกตามการทำงานและอาชีพพบว่าในกลุ่มผู้ทำงานนั้นเป็นผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมงมากที่สุด เพราะเป็นอาชีพที่มีขั้นตอนง่ายไม่ซับซ้อน อีกทั้งคนพิการส่วนใหญ่จะอยู่ตามชนบทและมีฐานะยากจน ดังนั้นการประกอบอาชีพเกษตรกรรมและทำประมงที่อยู่ในท้องถิ่นของตนเองจึงเป็นอาชีพที่สามารถสร้างรายได้ให้แก่พวกเขาแม้ว่ารายได้จะค่อนข้างน้อยและไม่แน่นอนก็ตาม (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, การสำรวจความพิการ พ.ศ. 2550) จากผลสำรวจความพิการแสดงให้เห็นว่าแม้ร่างกายหรือสติปัญญาของพวกเขาไม่ได้เอื้ออำนวยให้ดำรงชีวิตอย่างปกติเหมือนคนอื่น แต่ก็ไม่ได้เอาความพิการมาเป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิต พวกเขาสามารถทำงานประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ เพราะ คนพิการไม่ใช้ภาระของสังคม แต่เป็นพลังการผลิตที่ยิ่งใหญ่ เป็นต้นแบบและแบบอย่างให้แก่สังคม คนพิการไม่ใช่บุคคลไร้ความสามารถ เพียงแต่ไม่ถนัดส่วนใดส่วนหนึ่ง หากได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพและพัฒนาคุณภาพชีวิต จะสามารถเป็นพลเมืองทัดเทียมกับคนทั่วไปได้ (ขนิษฐา เทวินทรภักดี 2552)

นอกจากจะมีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ที่ให้หลักประกันในเรื่องสิทธิเสรีภาพและความเท่าเทียมกันระหว่างบุคคลแล้ว ยังได้มีการประกาศใช้ แผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2550-2554 เพื่อเป็นกรอบและแนวทางในการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2550-2554 โดยมีเป้าหมายสูงสุดคือคนพิการได้รับการคุ้มครองสิทธิ มีคุณภาพชีวิตที่ดีเต็มตามศักยภาพ มีส่วนร่วมในสังคมอย่างเต็มที่และเสมอภาคภายใต้สภาพแวดล้อมที่ปราศจากอุปสรรค อันเป็นแนวทางที่เคารพในคุณค่า สิทธิ ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

(แผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ฉบับที่ 3 2550) และพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เพื่อมาแทนพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 เหตุเพราะว่า พ.ร.บ. การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 มีรายละเอียดที่ไม่ตอบสนองกับสภาพสังคมในปัจจุบันและใช้บังคับมาเป็นเวลานานมากแล้วจึงได้มีการปรับปรุงขึ้น

อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าทุกฉบับล้วนแล้วแต่มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของผู้พิการให้ทัดเทียมกับบุคคลปกติ แต่ในทางปฏิบัตินั้นคนพิการก็ยังคงถูกละเลยและถูกมองข้ามจากสังคมเช่นเดิม กระบวนการสำคัญที่จะก่อให้เกิดความเท่าเทียมกันได้คือ การศึกษา เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยเสริมสร้างทำให้คนมีความรู้และประสบการณ์ เป็นที่ยอมรับของคนส่วนใหญ่และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วได้อย่างเป็นสุข ดังคำกล่าวที่ว่า รากฐานของบ้านคืออิฐ รากฐานของชีวิตคือการศึกษา โดยการศึกษาเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตราที่ 49 ได้บัญญัติไว้ว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าเล่าเรียน ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพหรือผู้อยู่ในสถานะยากลำบาก ต้องได้รับสิทธิตามวรรคหนึ่งและการสนับสนุนจากรัฐเพื่อให้ได้รับการศึกษาโดยทัดเทียมกับบุคคลอื่นๆ” (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2550) ซึ่งมีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 10 คือ “การจัดการศึกษา ต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าเล่าเรียน การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ” และยังระบุอีกด้วยว่า “การศึกษาสำหรับคนพิการให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าเล่าเรียน และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง” นอกจากนี้ยังได้กำหนดไว้ในมาตรา 22 อย่างชัดเจนว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ” (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542)

จากกฎหมายที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ในการจัดการศึกษาแก่คนพิการจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้และการดำเนินชีวิต การจัดการศึกษาต้องจัดให้มีความเหมาะสมและคำนึงถึงความพิการแต่ละประเภทด้วย เพื่อที่จะทำให้คนพิการสามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพสามารถ

ทำประโยชน์ให้แก่สังคมได้เช่นเดียวกับคนปกติ ดังนั้นหน่วยงานและผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องจะต้องดำเนินการจัดการศึกษาอย่างทั่วถึง เพื่อให้คนพิการมีโอกาสได้เข้ารับการศึกษาย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน

ในประเทศไทยเด็กออทิสติกเป็นที่รับรู้กันอยู่ในวงจำกัดโดยเฉพาะในวงการแพทย์ ทำให้โอกาสในการเข้ารับการรักษายาบาลและการเข้ารับการศึกษาน้อยลง ซึ่งเด็กออทิสติกเป็นเด็กที่แตกต่างจากเด็กทั่วไป คนส่วนใหญ่คิดว่าเด็กออทิสติกเป็นเด็กเอ๋อ หรือเด็กปัญญาอ่อนประเภทหนึ่ง จริงๆแล้วเด็กออทิสติกก็เหมือนเด็กทั่วไปเพียงแต่มีปัญหาความบกพร่องในพฤติกรรมการแสดงออกบางอย่าง ภาษาพัฒนาช้า และการเข้าสังคมที่ไม่เหมาะสม ซึ่งหากเด็กได้รับการปรับพฤติกรรมและเปิดโอกาสให้พวกเขาได้ใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข ก็จะทำให้เด็กออทิสติกสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้ และสามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมในสังคมได้ (ทวีศักดิ์สิริรัตน์ เรขา 2550) ดังนั้นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกจึงจำเป็นต้องมีความเหมาะสมกับความผิดปกติทั้งทางร่างกายและสติปัญญา เพื่อให้เด็กเหล่านี้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และได้รับประโยชน์จากการศึกษาอย่างเต็มที่ การศึกษาแบบนี้เรียกว่า “การศึกษาพิเศษ”

การศึกษาพิเศษ หมายถึง การศึกษาทั้งทางด้าน การเรียนการสอนและบริการที่จัดให้แก่เด็กพิเศษที่มีความบกพร่องด้านต่างๆ ได้แก่ เด็กปัญญาอ่อน เด็กพิการทางกายและสุขภาพ เด็กพิการทางตา ทางหู เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ และสังคม และเด็กที่มีปัญหาทางการพูด รวมทั้งเด็กปัญญาเลิศ ให้ได้รับความรู้เพิ่มในส่วนที่ขาดไป ตัดทอนความรู้ที่ไม่จำเป็น

(วาริ ติระจิตร 2541:1) ซึ่งสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ (สศศ.) ของสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ได้พยายามดำเนินการจัดบริการการศึกษาพิเศษเพื่อคนพิการ และผู้ด้อยโอกาส ให้กระจายถึงเด็กที่มีความพิการทุกคนให้ก้าวหน้าขึ้น โดยเน้นการให้ความรู้คู่กับการฝึกทักษะทางสังคม และพัฒนาศักยภาพให้คนพิการมีสุขภาพอนามัยแข็งแรงดูแลและพึ่งพาตนเองได้ เรียนหนังสือหาความรู้ได้ (สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ 2549)

การศึกษาในครั้งนี้มุ่งเน้นที่จะศึกษากระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก เนื่องจากการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกยังไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสม เพราะยังไม่มีโรงเรียนที่สอนเฉพาะนักเรียนออทิสติก โรงเรียนที่รองรับผู้พิการส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนสอน คนพิการทางสายตา และการได้ยิน นอกจากนั้นยังมีโรงเรียนอื่นๆที่เข้าร่วมโครงการโรงเรียนที่จัดการศึกษาร่วมอีกด้วย เพราะการจัดการศึกษาในปัจจุบันมักให้ความสนใจไปที่กลุ่มเด็กพิเศษที่สามารถพัฒนาได้ก่อนและมีโอกาสในการเรียนรู้ได้เร็วกว่าได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น และเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทั้งนี้เหตุผลสำคัญเพราะว่าเด็กทั้ง 2 ประเภทนี้สามารถเรียนโดยใช้หลักสูตรการศึกษาแบบปกติเช่นเดียวกับการสอนในโรงเรียนทั่วไป อีกทั้ง

ยังสามารถใช้สื่อต่างๆที่เข้ามาช่วยเสริมในการเรียนได้ เพียงแต่ต้องมีสิ่งอื่นเข้ามาทดแทนในส่วนที่พวกเขาขาดหายไป เช่น เด็กตาบอดเวลาอ่านหนังสือต้องใช้อักษรเบลล์ การสื่อสารกับเด็กหูหนวกต้องใช้ภาษามือ เป็นต้น แต่สำหรับเด็กออทิสติกนั้นไม่สามารถเรียนตามหลักสูตรแบบนี้ได้ เพราะเด็กเหล่านี้มีพฤติกรรม อากา การสื่อสารและการเรียนรู้ที่แตกต่างกันไปจึงต้องมีการส่งเสริมพัฒนาการทั้งในด้านภาษา การเรียนรู้ พฤติกรรมและสังคมโดยใช้แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)

ดังนั้นเด็กออทิสติกจึงมีความสำคัญเช่นเดียวกัน เพราะกระบวนการจัดการศึกษาที่ดีและเหมาะสมถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่เด็กออทิสติกมีความต้องการเป็นอย่างยิ่งและสมควรได้รับความช่วยเหลือตั้งแต่เริ่มพบความพิการ เพราะการศึกษาที่เหมาะสมนั้นจะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของพวกเขาได้ด้วยการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลง ส่วนความสามารถพิเศษนั้น เช่น การคำนวณเลข การอ่านภาษาอังกฤษจะได้รับการส่งเสริมให้ดีขึ้นมากกว่าเดิม และจากที่เคยช่วยเหลือตนเองไม่ได้กลับเป็นสามารถทำสิ่งต่างๆด้วยตนเอง สิ่งเหล่านี้จะทำให้พวกเขารู้สึกถึงคุณค่าที่มีอยู่ในตัวเองและสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมร่วมกับคนอื่นได้อย่างมีความสุข หากกระทรวงการศึกษาธิการซึ่งเป็นหน่วยงานของภาครัฐที่มีบทบาทหน้าที่หลักละเลยไม่ดูแลในเรื่องการศึกษาสำหรับเด็กเหล่านี้ สังคมไทยอาจจะขาดอีกหลายพลังสำคัญที่จะเข้ามาช่วยพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจในประเด็นกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติก โดยได้เลือกโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลเป็นกรณีศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของเด็กออทิสติก ในกระบวนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล
3. เพื่อศึกษา บทบาทของผู้ปกครอง ของเด็กออทิสติก ที่มีต่อกระบวนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล
4. เพื่อศึกษา ศักยภาพและความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติก โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้ผู้ศึกษามุ่งศึกษากระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติกกรณีศึกษาโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล สามารถแบ่งขอบเขตได้ดังนี้

1. **ขอบเขตเชิงพื้นที่** คือ โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล อ.ชะอำ จ.เพชรบุรี

2. **ขอบเขตเชิงเนื้อหา** คือ ศึกษากระบวนการจัดการศึกษา พฤติกรรมของเด็กนักเรียนออทิสติก บทบาทของผู้ปกครองที่มีต่อกระบวนการจัดการศึกษา และศักยภาพและความพร้อมของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล

3. **ขอบเขตเชิงประชากร** ได้แก่ ผู้อำนวยการ ครูเด็กนักเรียนออทิสติก เด็กนักเรียนออทิสติก และผู้ปกครองเด็กนักเรียนออทิสติก

4. **ขอบเขตเชิงเวลา** ผู้ศึกษาได้เริ่มดำเนินการศึกษากระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติกตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ.2552 และสิ้นสุดในเดือนมกราคม พ.ศ.2553

โดยผู้ศึกษาทำการศึกษาเฉพาะกลุ่มเด็กออทิสติก โดยใช้การสังเกตแบบมีส่วนร่วม ทั้งนี้การจัดการศึกษาของโรงเรียนไม่ได้แบ่งให้เด็กออทิสติกเรียนตามระดับชั้นการศึกษา เนื่องจากเด็กเหล่านี้ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้จึงจำเป็นต้องนำมาเรียนรวมในห้องเดียวกัน และได้ใช้การสัมภาษณ์ครู และผู้ปกครองของเด็กนักเรียนออทิสติก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการศึกษาสามารถที่จะนำไปเป็นข้อมูลการศึกษาวิจัยในแง่มุมอื่นๆ เช่น การปรับตัวทางสังคมของเด็กนักเรียนออทิสติก
2. ผลการศึกษาสามารถที่จะนำไปเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติกของโรงเรียนอื่นๆต่อไปในอนาคต
3. ผลการศึกษาสามารถที่จะนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานงานวิจัยในระดับสูงต่อไป

คำจำกัดความที่ใช้ในการศึกษา

1. กระบวนการจัดการศึกษา หมายถึง รูปแบบ และวิธีการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งสื่อที่ใช้ในการเรียนที่ทางโรงเรียนจะต้องจัดให้มีความเหมาะสมกับเด็ก โดยคำนึงถึงวัย ระดับสติปัญญา และศักยภาพของแต่ละบุคคล

2. เด็กออทิสติก หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการ คือมีพัฒนาการล่าช้าไม่ว่าจะเป็นทางด้านสังคม การสื่อความหมาย การใช้ภาษาและจินตนาการ เด็กออทิสติกจึงมีพฤติกรรม

ซ้ำๆ ทั้งความคิดและการกระทำ และจะแสดงออกให้เห็นได้ตั้งแต่ในวัยเด็ก แต่จะมีความสามารถพิเศษทางใดทางหนึ่งโดดเด่นอย่างชัดเจน

3. ศักยภาพและความพร้อม แบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้
 - 3.1 งบประมาณ
 - 3.2 ครู
 - 3.3 อาคารสถานที่

ข้อจำกัดในการศึกษา

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ การเก็บรวบรวมข้อมูลต้องใกล้ชิด และมีส่วนร่วมกับผู้ให้ข้อมูลมากที่สุด โดยเฉพาะกับเด็กนักเรียนออทิสติก ข้อจำกัดในการศึกษาคือ เด็กออทิสติกมีความบกพร่องทางพัฒนาการในด้านภาษา สังคม และพฤติกรรม ทำให้ไม่สามารถดูแลตนเองและสร้างสัมพันธภาพแก่ผู้อื่น ได้ดังนั้นผู้ศึกษาจึงทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วมซึ่งอยู่ภายใต้คำแนะนำของครูผู้สอน ในกรณีนี้ทำให้ผู้ศึกษาได้ข้อมูลที่ถูกต้องและตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง กระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก กรณีศึกษา โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล ผู้ศึกษาได้นำเสนอแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิการในกลุ่มของออทิสติก และกระบวนการจัดการศึกษา ซึ่งผู้ศึกษาได้นำเสนอวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นหัวข้อดังนี้

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับความพิการ
เด็กพิเศษและออทิสติก/ออทิสซึม
กฎหมายและพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคนพิการ
แนวคิดความรู้เกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับความพิการ

1. ความหมายความพิการ

สำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรี (2547:18-19) ได้รวบรวมความหมายของคนพิการไว้ดังนี้

องค์การสหประชาชาติ (United Nations - UN) ระบุไว้ในปฏิญญาสากลว่าด้วยคนปัญญาอ่อนและคนพิการ พุทธศักราช 2518 ว่า

คนพิการ (disabled person) หมายถึง คนที่ไม่สามารถดูแลตัวเองได้ทั้งหมดหรือบางส่วนที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตหรือการใช้ชีวิตในสังคมอย่างปกติทั่วไป ซึ่งเป็นผลจากความบกพร่องทางกาย หรือจิตใจ ไม่ว่าจะมาเป็นมาแต่กำเนิดหรือไม่ก็ตาม

องค์การอนามัยโลก (World Health Organization : WHO) กล่าวถึงความพิการไว้เมื่อพุทธศักราช 2523 ว่า

เป็นความเสียหายเปรียบของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่เกิดจากความบกพร่อง หรือสูญเสียความสามารถ เป็นผลทำให้บุคคลนั้นไม่อาจแสดงบทบาท หรือกระทำการใดๆให้ถึงเกณฑ์หรือสอดคล้อง กับวัย เพศ สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พุทธศักราช 2534 บัญญัติไว้ในมาตรา 4 ว่า คนพิการ หมายความว่า คนที่มีความผิดปกติ หรือบกพร่องทางร่างกาย ทางสติปัญญา หรือทางจิตใจ ตามประเภท และหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง

บัญญัติว่าด้วยสิทธิคนพิการไทย พุทธศักราช 2541 ให้ความหมายว่า

คนพิการ หรือทุพพลภาพ เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าสมควรที่จะได้รับสิทธิและโอกาสในการพัฒนาให้เต็มศักยภาพได้รับการปกป้องคุ้มครองจากการถูกเอารัดเอาเปรียบ ได้เข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองด้วยความเสมอภาค ได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ ที่เหมาะสมกับความพิการ และได้รับการยอมรับในศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์

เนื่องจากการให้ความหมายหรือนิยามของคำว่าความพิการ หรือคนพิการ มีความแตกต่างกัน กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จึงได้จัดประชุมเชิงปฏิบัติการ เพื่อกำหนดนิยามของคำว่าคนพิการขึ้น โดยเชิญผู้แทนจากส่วนราชการและองค์กรเอกชนด้านคนพิการมาร่วมพิจารณาและกำหนดคำนิยามให้มีความหมายชัดเจนครอบคลุมคนพิการทุกประเภท และทุกกลุ่ม เพื่อให้คนพิการสามารถเข้าถึงบริการได้อย่างทั่วถึง นำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการอย่างแท้จริง ดังประกาศกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2546 ดังนี้

คนพิการ หรือ บุคคลทุพพลภาพ หมายความว่า บุคคลซึ่งมีความสามารถถูกจำกัดให้ปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน และการมีส่วนร่วมทางสังคมได้โดยวิธีการทั่วไป เนื่องจากมีความบกพร่องทางการมองเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญาและการเรียนรู้ และมีความต้องการจำเป็นพิเศษด้านต่างๆ เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตและมีส่วนร่วมในสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป

จากความหมายของคนพิการทั้งหมดที่ได้เรียบเรียงไว้ ผู้ศึกษามีความเห็น ว่า คนพิการเป็นทรัพยากรมนุษย์กลุ่มหนึ่งของสังคมที่มีความสำคัญ ถึงแม้ว่าจะมีความผิดปกติและบกพร่องทางร่างกาย ทางสติปัญญา หรือทางจิตใจ จนไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ แต่คนพิการสมควรที่จะได้รับสิทธิและโอกาสทางสังคม เพื่อที่จะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตต่อไป

2. สาเหตุและลักษณะของความพิการ

คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญขององค์การอนามัยโลก (WHO Expert Committee) ได้ศึกษาและจำแนกสาเหตุและลักษณะของความพิการทางการแพทย์ไว้ ดังนี้

1. ความพิการแต่กำเนิด มีสาเหตุมาจาก

1.1 กรรมพันธุ์ เช่น ปัญญาอ่อน ประสาทหูพิการ ตาบอด สมอองเจริญซ่า ฯลฯ

1.2 สาเหตุที่ไม่ใช่กรรมพันธุ์ เช่น กินยาผิด และความผิดปกติจากการติดเชื้อระหว่างตั้งครรภ์ และระหว่างคลอด ทำให้เด็กเกิดความผิดปกติ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ พฤติกรรม สติปัญญา สมอภพการ ฯลฯ

2. โรคติดต่อ ทำให้เกิดความพิการได้หลายทาง เช่น โรคไขสันหลังอักเสบ (โปลิโอ) ทำให้กล้ามเนื้อแขนขาลีบ ฯลฯ

3. โรคที่ไม่ติดต่อ อาทิ โรคที่เกิดจากระบบการเคลื่อนไหว เช่น ปวดหลัง ปวดข้อ ความพิการจากกระดูก กล้ามเนื้อ อัมพาต โรคหัวใจ โรคปอด เบาหวาน หูตึง หูหนวก ตาบอด ลมชัก เป็นต้น

4. โรคจิตประเภทต่างๆ เช่น ซึมเศร้า ย้ำคิดย้ำทำ ฯลฯ

5. โรคพิษสุราเรื้อรัง และการติดยาเสพติดต่างๆ

6. ความพิการที่เกิดจากมลภาวะสิ่งแวดล้อมและอุบัติเหตุต่างๆ ทั้งจากการสัญจรทางน้ำ ทางบก และทางอากาศ อุบัติเหตุจากการทำงาน การต่อสู้จากภัยสงคราม ฯลฯ

7. ภาวะทุพโภชนาการ การขาดสารอาหารระหว่างตั้งครรภ์ และการเลี้ยงดู ทำให้เกิดความพิการได้ทั้งทางสติปัญญาและร่างกาย

8. สาเหตุอื่นๆ เช่น ได้รับสารพิษ สารปรอท สารตะกั่ว ใดยีนเสียดั่ง หรือเสียอีกทีก็เป็นประจำทำให้ประสาทหูพิการ การรักษาพยาบาลที่ไม่ถูกวิธี เช่น กินยาผิด ฉีดยาผิด ใช้ยาผิด เช่น ยอดตายด้วยสมุนไพรที่เป็นอันตรายทำให้ตาบอด เป็นต้น

3. ประเภทของความพิการ

การจำแนกประเภทความพิการในประเทศไทยมีหน่วยงานที่จัดจำแนกประเภทความพิการคือกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงศึกษาธิการ โดยกระทรวงสาธารณสุขได้ออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทความพิการเพื่อวัตถุประสงค์ในการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยแบ่งออกเป็น 5 ประเภท และกระทรวงศึกษาธิการได้จำแนกความพิการเป็น 9 ประเภท เพื่อวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการและศักยภาพของคนพิการอย่างแท้จริง ซึ่งการจำแนกประเภทความพิการของทั้งสองหน่วยงานนี้มีรายละเอียดดังนี้

1. การจำแนกประเภทความพิการของกระทรวงสาธารณสุข

กระทรวงสาธารณสุขได้ออกกฎกระทรวง เพื่อกำหนดประเภทความพิการ และเกณฑ์การจำแนกประเภทตามข้อกำหนดในพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 โดยแบ่งเป็น 5 ประเภท ได้แก่ คนพิการทางการมองเห็น คนพิการทางการได้ยินหรือการสื่อความหมาย คนพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว คนพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม และคนพิการ

ทางสติปัญญาหรือการเรียนรู้ โดยมีเกณฑ์การจำแนกประเภทไว้ดังนี้ (กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 พ.ศ.2537)

1.1 คนพิการทางการมองเห็น ได้แก่

1) คนที่มีสายตาข้างที่ดีกว่าเมื่อใช้แว่นตาธรรมดาแล้วมองเห็นน้อยกว่า 6/18 หรือ 20/70 ลงไปจนมองไม่เห็นแม้แต่แสงสว่าง หรือ

2) คนที่มีลานสายตาแคบกว่า 30 องศา

1.2 คนพิการทางการได้ยินหรือการสื่อความหมาย ได้แก่

1) คนที่ได้ยินเสียงที่ความถี่ 500 เฮิร์ตซ์ 1000 เฮิร์ตซ์ หรือ 2000 เฮิร์ตซ์ ในหูข้างที่ ดีกว่า ที่มีความดังเฉลี่ยดังต่อไปนี้

- สำหรับเด็กอายุไม่เกิน 7 ปี เกิน 40 เดซิเบลขึ้นไป จนไม่ได้ยินเสียง

- สำหรับคนทั่วไปเกิน 55 เดซิเบลขึ้นไป จนไม่ได้ยินเสียง หรือ

2) คนที่มีความผิดปกติ หรือความบกพร่องในการเข้าใจ หรือการใช้ภาษาพูดจนไม่สามารถสื่อความหมายกับคนอื่นได้

1.3 คนพิการทางการเคลื่อนไหว ได้แก่

1) คนที่มีความผิดปกติ หรือความบกพร่องของร่างกายที่เห็นได้อย่างชัดเจนและไม่สามารถประกอบกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้

2) คนที่มีความสูญเสียความสามารถในการเคลื่อนไหวมือ แขน ขา หรือลำตัวอาจ เนื่องจากแขนหรือขาขาด อัมพาตหรืออ่อนแรง โรคข้อ หรืออาการปวดเรื้อรัง รวมทั้งโรคเรื้อรัง ของระบบการทำงานของร่างกายอื่นๆ ที่ทำให้ไม่สามารถประกอบกิจกรรมหลักในชีวิตประจำวัน หรือดำรงชีวิตในสังคมเชิงคนปกติได้

1.4 คนพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม ได้แก่ คนที่มีความผิดปกติหรือมีความ บกพร่องทางจิตใจหรือสมองในส่วนของการรับรู้ อารมณ์ ความคิด จนไม่สามารถควบคุม พฤติกรรมที่จำเป็นในการดูแลตนเองหรืออยู่ร่วมกับคนอื่น

1.5 คนพิการทางสติปัญญาหรือการเรียนรู้ ได้แก่ คนที่มีความผิดปกติ หรือความ บกพร่องทางสติปัญญา หรือสมอง จนไม่สามารถเรียนรู้ด้วยวิธีการศึกษาปกติได้

ในการวินิจฉัยความพิการแต่ละประเภท กฎกระทรวงได้กำหนดให้ ผู้ประกอบวิชาชีพ เวชกรรมในสังกัดโรงพยาบาลของ กระทรวง ทบวง กรม รัฐวิสาหกิจ และโรงพยาบาลอื่น ที่ กระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนด เป็นผู้วินิจฉัยความพิการดังกล่าว

2. การจำแนกประเภทความพิการของกระทรวงศึกษาธิการ

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดประเภทความพิการ ไว้เป็น 9 ประเภท

2.1 บุคคลที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการเห็นตั้งแต่ระดับเล็กน้อย จนถึงตาบอดสนิท อาจแบ่งได้ 2 ประเภท

1) คนตาบอด หมายถึงคนที่สูญเสียการเห็นมากจนต้องใช้อักษรเบรลล์ หรือใช้วิธีการฟังเทปหรือแผ่นเสียงในการเรียนการสอน หรือผลการตรวจวัดความชัดของสายตาดำข้างดีเมื่อแก้ไขแล้วอยู่ในระดับ 6/60 หรือ 20/200 ลงมาจนบอดสนิท

2) คนเห็นเลือนราง หมายถึงคนที่สูญเสียการเห็นแต่ยังสามารถอ่านอักษรตัวพิมพ์ที่ขยายใหญ่ได้หรือต้องใช้แว่นขยายอ่าน หากตรวจวัดความชัดของสายตาดำข้างดีเมื่อแก้ไขแล้วอยู่ในระดับระหว่าง 6/18 หรือ 20/70 ถึง 6/60 หรือ 20/200 หรือมีลานสายตาแคบกว่า 30 องศา

2.2 บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึงคนที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ระดับหูตึงน้อยถึงระดับหูหนวก อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1) คนหูหนวก หมายถึงผู้ที่สูญเสียการได้ยินมากจนไม่สามารถรับข้อมูลผ่านทาง การได้ยินไม่ว่าจะใส่หรือไม่ใส่เครื่องช่วยฟังก็ตาม โดยมาตรฐานสากลคนหูหนวกคือผู้ที่มีการได้ยินที่ 90 เดซิเบลขึ้นไป

2) คนหูตึง หมายถึงผู้ที่มีการได้ยินเหลืออยู่พอเพียงที่จะรับข้อมูลผ่านทาง การได้ยินไม่ว่าจะใส่หรือไม่ใส่เครื่องช่วยฟังหรือไม่ก็ตาม โดยทั่วไปจะใช้เครื่องช่วยฟัง เมื่อมีระดับการได้ยินอยู่ระหว่าง 60-90 เดซิเบล

2.3 บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึงคนที่พัฒนาการช้ากว่าคนปกติทั่วไป เมื่อวัดระดับสติปัญญาโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานแล้วมีสติปัญญาต่ำกว่าบุคคลปกติและความสามารถในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมต่ำกว่าเกณฑ์ปกติอย่างน้อย 2 ทักษะ หรือมากกว่า เช่น ทักษะการสื่อความหมาย ทักษะทางสังคม การดูแลตนเอง การเรียนวิชาเพื่อชีวิตประจำวัน เป็นต้น

2.4 บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ หมายถึงคนที่มีอวัยวะไม่สมส่วน อวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งหรือหลายส่วนขาดหายไป กระดูกและกล้ามเนื้อพิการ เจ็บป่วยเรื้อรัง รุนแรง มีความพิการของระบบประสาท มีความลำบากในการเคลื่อนไหวซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการศึกษาในสภาพปกติ ทั้งนี้ไม่รวมคนที่มีความบกพร่องทางประสาทสัมผัส ได้แก่ ตาบอด หูหนวก อาจแบ่งเป็นประเภทดังนี้

1) โรคของระบบประสาท เช่น Cerebral Palsy หรือโรคอัมพาตเนื่องจากสมองพิการ โรคลมชัก (Multiple Sclerosis)

2) โรคทางระบบกล้ามเนื้อและกระดูก เช่น ข้ออักเสบ เท้าปุก กระดูกอ่อน โรคอัมพาตกล้ามเนื้อลีบ (Muscular Dystrophy) กระดูกสันหลังคด

3) การไม่สมประกอบมาแต่กำเนิด เช่น โรคสีระชะโต (Spina Bifida) แขนขาด้วน แต่กำเนิด เตี้ยแคระ

4) สภาพความพิการและความบกพร่องทางสุขภาพอื่นๆ ได้แก่

- สภาพความพิการอันเนื่องมาจากอุบัติเหตุและโรคติดต่อ เช่น ไฟไหม้ แขนขาขาด โรคโปลิโอ โรคเยื่อสมองอักเสบจากเชื้อไวรัสและอันตรายจากการคลอด

- ความบกพร่องทางสุขภาพ เช่น หอบ หืด โรคหัวใจ วัณโรคปอด ปอดอักเสบ

2.5 บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึงคนที่มีความบกพร่องอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างในกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาที่เกี่ยวกับความเข้าใจ หรือการใช้ภาษา ซึ่งจะมีผลทำให้มีปัญหาในการฟัง การพูด การคิด การอ่าน การเขียน การสะกด หรือการคิดคำนวณ รวมทั้งสภาพความบกพร่องในการรับรู้ สมองได้รับบาดเจ็บการปฏิบัติงานของสมองสูญเสียไป

2.6 บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา หมายถึงคนที่มีความบกพร่องในเรื่องของการพูดที่ไม่ใช่สาเหตุของการสูญเสียการได้ยิน เช่น เสียงผิดปกติ อัตราความเร็วและจังหวะการพูดผิดปกติ หรือคนที่มีความบกพร่องในเรื่องของความเข้าใจ และหรือการใช้ภาษาพูด การเขียน และหรือระบบสัญลักษณ์อื่นที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งอาจเกี่ยวกับรูปแบบของภาษา เนื้อหาของภาษา และหน้าที่ของภาษา

2.7 บุคคลที่มีปัญหาทางพฤติกรรมหรืออารมณ์หมายถึง คนที่แสดงพฤติกรรม เบี่ยงเบนไปจากเด็กปกติทั่วไป และพฤติกรรมเบี่ยงเบนนี้ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของเด็กและผู้อื่น เป็นผลมาจากความขัดแย้งของเด็กกับสภาพแวดล้อม หรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวเด็กซึ่งทำให้ไม่สามารถเรียนรู้ ขาดสัมพันธภาพกับเพื่อนหรือผู้เกี่ยวข้องมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กในวัยเดียวกัน มีความเก็บกดทางอารมณ์โดยแสดงออกทางร่างกาย ซึ่งบางคนมีความบกพร่องที่เป็นปัญหาอย่างมาก และปัญหาพฤติกรรมนั้นเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ไม่เป็นที่ยอมรับทางสังคม

2.8 บุคคลออทิสติก หมายถึงคนที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการด้านสังคมภาษาและการสื่อความหมาย พฤติกรรมอารมณ์ และจินตนาการซึ่งมีสาเหตุเนื่องมาจากการทำงานของสมองบางส่วนที่ผิดปกติไป ลักษณะของบุคคลออทิสติกมีดังนี้

1) มีความบกพร่องทางปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เช่น ไม่มองสบตาคู่คนอื่น ไม่มีการแสดงออกทางสีหน้า กริยาท่าทาง เล่นกับเพื่อนไม่เป็นไม่สนใจที่จะทำงานร่วมกับใคร ไม่เข้าใจพฤติกรรมของคนอื่น

2) มีความบกพร่องทางการสื่อสารในด้านการใช้ภาษาพูด ความเข้าใจภาษา ภาษาซึ่งมีหลายระดับ ตั้งแต่ไม่สามารถพูดจาสื่อความหมายได้เลย หรือพูดได้แต่ไม่สามารถพูดจา สื่อความหมายได้เลย หรือพูดได้แต่ไม่สามารถสนทนาโต้ตอบกับผู้อื่นได้อย่างเข้าใจ บางคนพูด แบบเสียงสะท้อนหรือเลียนแบบ ทวนคำพูด บางคนจะพูดซ้ำแต่ในเรื่องที่ตนสนใจ มีการใช้ สรรพนามสลับที่ ระดับเสียงพูดอาจมีความผิดปกติ

3) มีความบกพร่องทางด้านพฤติกรรมและอารมณ์ บางคนมีพฤติกรรมซ้ำๆ ผิดปกติ การแสดงออกทางอารมณ์ไม่เหมาะสมกับวัย บางคนมีอาการก้าวร้าวรุนแรงเมื่อเปลี่ยน สิ่งแวดล้อม

4) มีความบกพร่องด้านการรับรู้ทางประสาทสัมผัส การใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าคือ การรับรู้ทางการเห็น การตอบสนองต่อการฟัง การสัมผัส การรับกลิ่นและรส มีความแตกต่างกัน เช่น บางคนชอบมองแสง บางคนรับเสียงบางเสียงไม่ได้ เป็นต้น

5) มีความบกพร่องด้านการใช้อวัยวะต่างๆอย่างประสานสัมพันธ์กัน กาสรใช้ส่วน ต่างๆของร่างกาย รวมทั้งการประสานสัมพันธ์ของกล้ามเนื้อลำคอใหญ่และกล้ามเนื้อเล็กมีความ บกพร่อง การเคลื่อนไหวผิดปกติ การใช้กล้ามเนื้อเล็กในการหยิบจับไม่ประสานสัมพันธ์กัน

6) มีความบกพร่องด้านการจินตนาการไม่สามารถแยกเรื่องจริงเรื่องสมมุติหรือ ประยุกต์วิธีการจากเหตุการณ์หนึ่งไปสู่อีกเหตุการณ์หนึ่งได้ เข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ยาก ไม่ สามารถจัดระบบความคิดทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียน

7) มีความบกพร่องด้านสมาธิ มีความสนใจสั้นวอกแวกง่าย

2.9 บุคคลพิการซ้อน หมายถึงคนที่มีสภาพความบกพร่องหรือความพิการมากกว่า หนึ่งประเภท ในบุคคลเดียวกัน เช่น คนปัญญาอ่อนที่สูญเสียการได้ยิน เป็นต้น

จากการจำแนกประเภทความพิการของกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงศึกษาธิการ จะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างกัน ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานให้แก่คนพิการ เนื่องจาก กระทรวงสาธารณสุขให้ความสำคัญกับการรักษาพยาบาลและการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการ และกระทรวงศึกษาธิการให้ความสำคัญในเรื่องของความจำเป็นพิเศษ (special needs) ที่ทาง โรงเรียนจะต้องตอบสนองให้เป็นเฉพาะบุคคล ด้วยเหตุนี้เองการจัดการศึกษาจึงต้องจัดให้มีความ เหมาะสมและคำนึงถึงความพิการแต่ละประเภทด้วย เพื่อที่จะทำให้คนพิการสามารถเรียนรู้ได้อย่าง เต็มศักยภาพสามารถทำประโยชน์ให้แก่สังคมได้เช่นเดียวกับคนปกติ ดังนั้นหน่วยงานและผู้มี หน้าที่เกี่ยวข้องจะต้องดำเนินการจัดการศึกษาอย่างทั่วถึงให้คนพิการมีโอกาสได้เข้ารับการศึกษា อย่างเสมอภาคเท่าเทียมกับคนปกติ

4. สภาพของคนพิการในสังคมไทย

สังคมไทยเป็นสังคมเกษตรกรรมมาแต่ดั้งเดิม ระบบความสัมพันธ์ของผู้คนเป็นแบบเครือญาติ สภาพชีวิตความเป็นอยู่จะอยู่รวมกันเป็นกลุ่มและร่วมกันทำกิจกรรมเพื่อขับเคลื่อนวิถีชีวิตของตนเอง เช่น การลงแขกเกี่ยวข้าวซึ่งเป็นประเพณีในการประกอบอาชีพ ทำให้นิสัยพื้นฐานของคนไทยมีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือ ชอบช่วยเหลือ และมีความโอบอ้อมอารีต่อผู้อื่น วิถีชีวิตแห่งสังคมเกษตรจึงเอื้ออำนวยสำหรับชีวิตคนพิการ ช่วยให้ผู้พิการสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขไม่ต่างจากคนอื่นที่อาศัยอยู่ในสังคม

ศรีศักร วัลลิโภดม (อ้างถึงใน แผนงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการในสังคมไทย 2548:4) กล่าวไว้ว่า “เมื่อก่อนคนพิการก็เป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคมไม่ถูกแยกออกไปหรือไม่เป็นคนที่ถูกมองว่าไร้สมรรถภาพ ซึ่งเครือญาติครอบครัวและชุมชนจะดูแลให้มีความสุขได้ แล้วสมัยก่อนการเป็นคนพิการก็ถือว่าเป็นเรื่องของเวรกรรม แต่เขาไม่คิดว่าเป็นความผิดปกติอะไร แล้วก็ยังยอมรับศักยภาพของคนพิการในฐานะที่เป็นคน เพราะฉะนั้นคนพิการ ถ้าอยู่ในกลุ่มของเครือญาติหรือในชุมชนเขาก็มีความสุข มีสิทธิ พร้อมทั้งจะทำอะไรอย่างมีสติปัญญาและแม้จะมีการมองว่าความพิการเป็นกรรมมาจากปางก่อนแต่เราก็ต้องเข้าใจว่ามันไม่ได้หยุดอยู่อย่างนี้ตลอดไป มันมีโลกหน้า มันมีอะไรต่างๆเหล่านี้ที่เขาจะเปลี่ยนได้ หากมีใจที่เป็นกุศลหรือทำบุญก็จะพ้นจากความพิการไป”

แต่ในปัจจุบัน โลกเปลี่ยนแปลงไป เกิดการหลงใหลในกระแสวัตถุนิยมและการปลูกสร้างกระแสความร่ำรวยทางเศรษฐกิจ มีการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในปีพ.ศ. 2504 เร่งอัดฉีดการพัฒนาประเทศ โดยการขยายรายได้ประชาชาติทำให้โลกทุนนิยมต้องการมนุษย์ที่มีทักษะที่สมบูรณ์แบบทั้งทางกายภาพและสติปัญญาเพื่อเป็นแรงงานในการแสวงหาความมั่งคั่งทางด้านเศรษฐกิจการค้า

สังคมเมืองมีแต่ความเร่งรีบ ทำให้ชนบทล่มสลาย โลกหมุนเร็วขึ้น แต่ดูเหมือนว่าโลกยิ่งหมุนเร็วมากเท่าไรก็ยิ่งทำให้คนพิการหลุดออกไปนอกวงโคจรของทุนนิยมมากเท่านั้น ความพิการกลายเป็นความผิดปกติแตกต่าง และคนพิการก็ดำรงชีวิตอย่างยากลำบากมากขึ้นทุกที (แผนงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการในสังคมไทย 2548:6) บ้างก็มองเป็นภาระที่หนักหน่วงคอยเหนี่ยวรั้งวงล้อการพัฒนา บ้างก็หลงลืมเลือนไปว่าโลกนี้ยังมีคนพิการอยู่

อย่างไรก็ตามเมื่อโลกก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 20 ถือได้ว่าเป็นศตวรรษของประชาชนโดยแท้ คือมีการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองจากเผด็จการไปเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น เกิดการปฏิวัติทางความคิดและสร้างความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เกิดปัญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนในปี 1948 ทำให้คนกลุ่มน้อยในสังคม เช่น คนพิการ คนด้อยโอกาส ได้มีสิทธิมีเสียงมากยิ่งขึ้น

และสำหรับคนพิการนั้นในปี 1981 องค์การสหประชาชาติหรือ UN ได้ประกาศให้เป็นปีคนพิการสากล และมีการสร้างสิทธิและสวัสดิการที่เป็นรูปธรรมสำหรับคนพิการ ชาติต่างๆ เริ่มมีการสร้างสิทธิให้กับคนพิการอย่างต่อเนื่อง แต่ถัดมาอีก 10 ปี นับจากการประกาศของสหประชาชาติประเทศไทยจึงมีกฎหมายเพื่อคนพิการในปี 2534 แม้ว่ากฎหมายหรือระบบประกันสิทธิและสวัสดิการ แม้จะมีเรื่องอำนวยความสะดวกแก่คนพิการก็ถูกหลงลืมยังไม่ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมเพราะทัศนคติของคนในสังคมยังคงมองคนพิการในทัศนะเดิมๆ คือคนพิการคือบุคคลที่น่าสงสาร น่าเวทนาทั้งที่คุณค่าและศักยภาพของคนพิการก็มีความทัดเทียมเช่นเดียวกับมนุษย์คนอื่น ๆ ดังนั้นสิ่งที่คนพิการต้องการคือ การให้ความเข้าใจ การให้ความรู้ใหม่ๆ และตระหนักถึงศักยภาพและคุณค่าของคนพิการว่าทัดเทียมกับคนอื่น ๆ ในสังคมเช่นกัน

การสร้างความพร้อมและการมีสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นเรื่องจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่รัฐต้องจัดระบบสวัสดิการให้เพียงพอเหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการของคนพิการแต่ละประเภท อีกทั้งการฟื้นฟูสร้างสังคมชนบทที่เข้มแข็งก็ยังมีหมายถึงรัฐสวัสดิการขั้นเยี่ยมของคนพิการ เพราะโลกอันหลากหลายไม่ได้จำเป็นต้องมีแต่มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ เพราะโลกที่หลากหลายควรประกอบไปด้วยมนุษย์ที่มีจิตใจที่สมบูรณ์แบบมีศักดิ์และศรีทางจิตวิญญาณที่เท่าเทียมกัน เสมอภาคกัน และศรัทธาในคุณค่าของกันและกันจึงจะเป็นสังคมที่สันติสุขอย่างแท้จริง (แผนงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการในสังคมไทย 2548:7-8)

ประเวศ วะสี (อ้างถึงในแผนงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการในสังคมไทย 2548:15) กล่าวไว้ว่า “คนพิการมีประมาณ 3 ล้านคน ทั่วประเทศ เมื่อได้มาอยู่ในกลุ่มของพวกเขา เราได้เห็น ว่าคนพิการเหล่านั้นมีจิตใจสูงกว่าคนที่ไม่พิการ เพราะเขาได้ผ่านความทุกข์ที่หลบไม่ได้ ใจเป็นอิสระ หลายคนจึงเก่งในเรื่องต่างๆ ผมเห็นว่าทัศนะที่มองคนพิการเป็นภระนั้นควรจะเปลี่ยนไป น่าจะมองว่าคนพิการเป็นทุนในการพัฒนา”

สังคมไทยทุกวันนี้กำลังตั้งตาคู่ในสภาพที่ย่ำแย่ในเรื่องของการปฏิบัติต่อคนพิการ น้อยคนนักที่จะมองคนพิการเป็นทรัพยากร มนุษย์ที่สำคัญกลุ่มหนึ่งของสังคม เหตุเพราะว่าความเข้าใจผิดๆ ที่มองคนพิการเป็นภาวะไร้ความสามารถ ทำให้เกิดการมองข้ามทุนในการพัฒนาไป อาจเกิดมาจากการขาดศีลธรรมพื้นฐานของสังคมของมนุษย์

“หลักการศีลธรรมพื้นฐานของสังคม ในที่นี้คือ การเคารพศักดิ์ศรี คุณค่าความเป็นคนของคนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน โดยเฉพาะของคนเล็กคนน้อยคนยากคนจน ศีลธรรมพื้นฐานจำเป็นสำหรับการพัฒนาทุกชีวิตทุกระดับ ถ้าขาดศีลธรรมพื้นฐาน จะพัฒนาไปไม่ได้ จะประสบความลำบากมากมาย เรามักคิดถึงสมมติต่างๆ ทั้งยศถาบรรดาศักดิ์ ฐานะทางเศรษฐกิจ ฐานะทางวิชาการ ฯลฯ ซึ่งเป็นสมมติเท่านั้น แต่ตัวตั้งจะ ตัวพื้นฐานที่สุดคือศักดิ์ศรี คุณค่าความ

เป็นคนของคนทุกคน ไม่ว่าจะเขาจะเป็นใคร คนทุกคนล้วนมีศักดิ์ศรี มีคุณค่ารวมทั้งคนพิการด้วย หลักศีลธรรมพื้นฐานนี้เราขาดอย่างแรง เราไม่เคารพศักดิ์ศรี คุณค่าความเป็นคนของคนทุกคน สังคมไทยเป็นสังคมอำนาจนิยม จะนิยมคนมีอำนาจ

ศีลธรรมพื้นฐานนี้ เป็นหลักการของเรื่องดีๆทุกชนิด ของประชาธิปไตย ศักดิ์ศรี คุณค่าของคนทุกคน เช่นเรื่องสิทธิมนุษยชน สิทธิสตรี สิทธิเด็ก สิทธิคนพิการต่างๆ การพัฒนาให้ถูกต้อง ต้องอยู่บนพื้นฐานการเคารพศักดิ์ศรี คุณค่าความเป็นคนทุกอย่าง ระบบสาธารณสุข ระบบการศึกษาทุกชนิดต้องอยู่บนพื้นฐานของการเคารพศักดิ์ศรี คนพิการเป็นคน แม้ว่าเขาจะพิการ แต่เขาก็มีศักดิ์ศรี มีคุณค่าความเป็นคนเหมือนกัน” (ประเวศ วะสี, 2547:6-7)

โลกใบนี้มีคนพิการอยู่มากมาย แม้สภาพความพิการนั้นจะเป็นอุปสรรคทำให้พวกเขาประสบปัญหาในการดำรงชีวิตแต่ความรู้ความสามารถนั้นยังมี เพียงแค่คนในครอบครัวเข้าใจและสังคมพร้อมเปิดโอกาสให้แก่คนพิการได้มีที่ยืน ที่สุดแล้วจะพบว่า “คนพิการ” คือพลังในการพัฒนาประเทศ ที่สมควรสนับสนุน ส่งเสริม และให้โอกาส เพื่อให้คนพิการสามารถใช้พลังและศักยภาพของตนพัฒนาสังคมและประเทศร่วมกับสมาชิกอื่นๆ ได้

เด็กพิเศษและออทิสติก/ออทิสซึม

1. ความหมายของเด็กพิเศษ

วารี ธีรจิตร (2543:3) ได้กล่าวถึงคำว่าเด็กพิเศษ หรือ Exceptional Children หมายถึงเด็กที่มีลักษณะพิเศษ กล่าวคือ เด็กพิเศษเป็นเด็กที่มีลักษณะกายภาพหรือพฤติกรรม เบี่ยงเบนไปจากสภาพปกติทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ หรือสังคม ซึ่งความเบี่ยงเบนนี้รุนแรงขึ้นถึงขั้นกระทบ กระเทือนต่อพัฒนาการด้านต่างๆของเด็ก ยังมีคำภาษาไทยใช้เรียกคำว่าเด็กพิเศษอยู่หลายคำ คือเด็กนอกกระดับ เด็กผิดปกติ เด็กพิการ เด็กอปกติ แต่คำที่ใช้บ่อยและถือเป็นสากลคือคำว่าเด็กพิเศษ

2. ลักษณะและการแบ่งประเภทของเด็กพิเศษ

วารี ธีรจิตร (2543:3-5) เด็กพิเศษจะประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีความผิดปกติเกิดขึ้น
2. ความผิดปกติผิดแปลกนั้นต้องเบี่ยงเบนไปจากตัวแทนของกลุ่ม (Norm)
3. ความผิดปกติจะต้องเกิดภายในตัวเด็กเอง คือ ด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ อาจเกิดด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้าน

4. ความผิดปกติจะต้องอยู่ในระดับรุนแรง ถึงขั้นกระทบกระเทือนต่อชีวิตความเป็นอยู่ พัฒนาการ ความเจริญเติบโตด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลายๆด้านที่ประกอบเป็นตัวเด็ก

สำหรับการแบ่งประเภทเด็กพิเศษนั้น ในด้านการศึกษาต้องพิจารณาความจำกัดทางร่างกายและความจำกัดทางสติปัญญา ซึ่งจะเป็นอุปสรรคในการศึกษา เช่น หูหนวก ตาบอด ปัญญาอ่อน เป็นอุปสรรคในการเรียนเพื่ออ่านออกเขียนได้และเป็นปัญหาต่อการเรียนรู้ในสภาพของระบบโรงเรียนต่างๆไป ซึ่งแบ่งได้ออกเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 12 ประเภท

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เด็กปัญญาอ่อนที่เรียนหนังสือได้
3. เด็กปัญญาอ่อนที่ฝึกได้
4. เด็กปัญญาอ่อนที่มีระดับสติปัญญาดำมาก
5. เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา
6. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย
7. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม
8. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
9. เด็กเจ็บป่วยเรื้อรังในโรงพยาบาล
10. เด็กปัญญาเลิศ
11. เด็กออทิสติก
12. เด็กที่มีความบกพร่องซ้ำซ้อน

เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายในที่นี้ มีความหมายครอบคลุมถึงเด็กที่มีปัญหาทางสุขภาพ ส่วนเด็กปัญญาเลิศมีความหมายครอบคลุมไปถึงเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางอีกด้วย **ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี**

ประเภทของเด็กพิเศษจะช่วยให้ผู้เกี่ยวข้องกับเด็กพิเศษเข้าใจลักษณะและสาเหตุความแตกต่างของเด็ก จะได้ไม่คาดหวังให้เด็กคิดหรือพูดและปฏิบัติตนให้เกินความสามารถที่เขาจะมีอยู่ จนทำให้เด็กพิเศษเกิดความซับซ้อนใจหรือมีปมด้อยได้

3. ความหมายของเด็กออทิสติก

เพ็ญแข ลิมสิลา (อ้างถึงใน คู่มือฝึกและดูแลเด็กออทิสติกสำหรับผู้ปกครอง 2545:17) ได้กล่าวถึงโรคออทิสซึมไว้ว่า โรคออทิสซึม คือโรคทางจิตเวชเด็กที่สามารถตรวจและวิเคราะห์ได้ว่าเด็กมีพัฒนาการล่าช้าทางด้านสังคม การสื่อความหมายและจินตนาการ แสดงให้เห็นได้โดยการมีพฤติกรรมที่ผิดปกติไปจากเด็กในวัยเดียวกัน เช่น การแยกตัวอยู่โดยลำพังในโลกของตัวเอง

เสมือนกับมีกำแพงที่มองไม่เห็นกั้นตัวเด็กเหล่านี้ให้ออกจากสังคมนาฬิกา ทำให้เด็กขาดการรับรู้จนไม่สามารถเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมรอบตัวเหมือนเด็กทั่วไปในวัยเดียวกัน ไม่สามารถสื่อความหมายกับบุคคลรอบข้าง เมื่อถึงวัยที่ควรจะพูดก็พูดไม่ได้ทั้งๆที่หูไม่หนวก แต่อาจจะพูดเลียนแบบเป็นคำๆได้ โดยไม่รู้ความหมายในระยะแรก ต่อมาก็เริ่มพูดภาษาตนเองที่มนุษย์ฟังไม่เข้าใจ เด็กไม่สามารถเข้าใจคำสั่งง่ายๆได้ เล่นกับใครไม่เป็น เล่นของเล่นไม่เป็น เนื่องจากการขาดจินตนาการ และมีพฤติกรรมซ้ำๆบางอย่าง ทั้งการกระทำและความคิด อาการดังกล่าวบางอย่างอาจจะปรากฏให้เห็นได้ตั้งแต่วัยแรก และจะพบอาการตามข้อบ่งชี้อย่างชัดเจน เมื่อเด็กมีอายุ 18 เดือน ขึ้นไป ถ้ามีการประเมินอย่างละเอียดเกี่ยวกับความล่าช้าและผิดปกติของพัฒนาการด้านสังคม การสื่อความหมาย และพฤติกรรมต่างๆของเด็กก็สามารถวินิจฉัยว่าเป็น “เด็กออทิสติกหรือโรคออทิสซึม” ได้ โรคออทิสซึมนี้พบได้ในเด็กทั่วโลก โดยไม่จำกัดพื้นฐานทางสังคมของบิดามารดา เช่น การศึกษา เศรษฐฐานะ พบจำนวนเด็กชายมากกว่าเด็กหญิง 4 เท่า

เมธาวิ ปาลินิช (2551:28) ได้เรียบเรียงความหมายของออทิสติกไว้ว่า ออทิสติก หรือออทิสซึม (Autism) มีรากศัพท์มาจากภาษากรีกว่า Auto หรือ Self ที่แปลว่าตัวเอง เป็นคำที่ใช้เรียกพฤติกรรมหรืออาการที่เกิดขึ้น ทางจิตแพทย์ถือว่า ออทิสซึมเป็นภาวะความผิดปกติทางด้านการพัฒนาการในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านภาษา การสื่อสาร การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และพฤติกรรมของเด็ก ซึ่งพฤติกรรมผิดปกตินี้จะแสดงออกให้เห็นในช่วงระยะ 3 ปีแรกของชีวิต อันเป็นผลมาจากการทำงานผิดปกติของระบบประสาทบางส่วน

จากความหมายข้างต้น ผู้ศึกษาสรุปได้ว่า ออทิสติกหรือออทิสซึม หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการ คือมีพัฒนาการล่าช้า ไม่ว่าจะเป็นทางด้านสังคม การสื่อความหมาย การใช้ภาษาและจินตนาการ เด็กออทิสติกจึงมีพฤติกรรมซ้ำๆทั้งความคิดและการกระทำ และจะแสดงออกให้เห็นได้ตั้งแต่วัยเด็ก แต่จะมีความสามารถพิเศษทางใดทางหนึ่งโดดเด่นอย่างชัดเจน

4. สาเหตุการเกิดโรคออทิสติก

ศุภรา กันตะพัฒนะ (2550:59) สาเหตุของโรคสามารถสรุปได้สาเหตุว่า

1. เกิดจากอาการเจ็บป่วย ซึ่งเกิดได้ทั้งจากตัวคุณแม่ อันได้แก่ป่วยเป็นหัดเยอรมันระหว่างตั้งครรภ์ หรือเกิดจากลูกตัวเอง เช่น เนื้อสมองอักเสบ หรือเป็นลมชักในทารก ทำให้คลื่นสมองผิดปกติไป
2. เกิดจากอาการที่แทรกซ้อนระหว่างที่คุณแม่ตั้งครรภ์ เช่น มีอาการตกเลือด หรือติดเชื้อระหว่างตั้งครรภ์ หรือทารกขาดอากาศขณะคลอด ซึ่งปัจจุบันยังถือว่าเป็นสาเหตุหลักอยู่
3. เกิดจากสารเคมีในสมองมีระดับผิดปกติอันได้แก่ สารเคมีที่ชื่อ ซีโรโทนิน และโดพามีน ทำให้กระทบการทำงานของสมองให้ผิดปกติไปด้วย

4. เกิดจากความผิดปกติของระบบภูมิคุ้มกัน ที่ทำลายระบบประสาทของตัวเอง
5. เกิดจากพันธุกรรม เพราะมีการศึกษาพบว่า หากครอบครัวใดมีสมาชิกป่วยเป็นออทิสติก ก็มีแนวโน้มว่าคนรุ่นต่อไปในครอบครัวจะป่วยเป็นออทิสติกสูงกว่าถึง 50 เท่า
6. การได้รับสารอาหารไม่ถูกต้องโภชนาการ รวมไปถึงการรับสารเคมี และมลพิษมากเกินไป ก็ทำให้เด็กป่วยเป็นโรคออทิสติกได้

เพ็ญแข ลิมสิตา (อ้างถึงใน คู่มือฝึกและดูแลเด็กออทิสติกสำหรับผู้ปกครอง 2545:24) ได้กล่าวถึงสาเหตุและภาวะที่เกี่ยวข้องกับออทิสซึมไว้ว่า ออทิสซึม มีสาเหตุมาจากภาวะต่างๆ มากมายสิ่งใดก็ตามที่ทำให้พัฒนาการของสมองผิดปกติไป อาจจะได้ตั้งแต่ระหว่างเด็กอยู่ในครรภ์มารดา ระหว่างการคลอดหรือภายหลังการคลอด เช่น มารดาที่เป็นโรคหัดเยอรมัน ระหว่างการตั้งครรภ์ เด็กที่เป็นโรคทิวเบอร์ริส สเคอร์โรริส ตั้งแต่กำเนิด เด็กขาดออกซิเจน ระหว่างคลอด การเจ็บป่วยของเด็กภายหลังคลอด เช่น โรคสมองอักเสบ แม้แต่การเป็นหัด ไอกรน ที่มีภาวะแทรกซ้อน ก็อาจเป็นสาเหตุทำให้พัฒนาการของสมองผิดปกติได้

มีหลักฐานหลายอย่างที่แสดงว่า เด็กออทิสติกมีความผิดปกติทางหน้าที่ของสมองเช่น เด็กออทิสติก ร้อยละ 25-30 จะมีอาการของโรคลมชักในระยะเริ่มเข้าวัยรุ่นจากการตรวจคลื่นสมองด้วยไฟฟ้าในเด็กออทิสติกพบว่า มีความผิดปกติของคลื่นสมองแบบไม่เฉพาะเจาะจง (non-specific) มากกว่าเด็กทั่วไป ขนาดของสมองโตกว่าเด็กทั่วไปเล็กน้อย โดยไม่ได้มีมาตั้งแต่แรกเกิด แพทย์ทางระบบประสาทและพยาธิวิทยาได้ทำการศึกษาวิจัย พบว่าสมองของเด็กออทิสติกมีเซลล์ของสมองผิดปกติอยู่ 2 แห่ง คือ บริเวณที่ควบคุมด้านความจำ อารมณ์และแรงจูงใจ ส่วนอีกบริเวณหนึ่งจะควบคุมเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย ลักษณะของเซลล์สมองทั้งสองแห่ง เป็นเซลล์ที่ไม่พัฒนาไปตามวัยของเด็ก

สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับกรรมพันธุ์ เนื่องจากพบเด็กออทิสติกในคู่แฝดจากไข่ใบเดียวกันมากกว่าคู่แฝดที่เกิดจากไข่คนละใบ และอัตราส่วนของออทิสซึมในพื้นที่ท้องเดียวกันพบถึง 1:50 ส่วนในเด็กทั่วไปพบ 1:2,000 เคยมีรายงานถึงสารบางอย่างที่เป็นตัวนำทางระบบประสาท เช่น ระดับของสารซีโรโตนิน และสารโดปามีนสูง แต่ยังไม่เป็นที่ยอมรับอย่างแน่นอน ในเด็กออทิสติกมีความผิดปกติในระบบภูมิคุ้มกัน คือมีระบบภูมิคุ้มกันกลับไปทำลายระบบประสาทของตนเอง

อย่างไรก็ตามยังไม่สามารถบอกได้ถึงสาเหตุที่แน่นอน แต่มีผู้ทำการวิจัยและศึกษาเรื่องนี้ อย่างจริงจัง และต่างก็ตั้งความหวังไว้ว่า สักวันหนึ่งอาจจะมาสามารถวิเคราะห์ได้ถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดความผิดปกติทางหน้าที่ของสมองที่ทำให้เกิดภาวะนี้ได้ ส่วนปัจจัยทางการเลี้ยงดูนั้น ไม่ใช่

สาเหตุโดยตรง แต่เป็นสาเหตุส่งเสริมที่จะทำให้เด็กที่เป็นออทิสติกอยู่แล้ว มีอาการมากขึ้นหรือช่วยให้อาการของเด็กดีขึ้นได้

5. ลักษณะอาการของเด็กออทิสติก

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2545:104-106) กล่าวถึงลักษณะอาการและความผิดปกติในเด็กออทิสติก ดังนี้

1. ความผิดปกติทางการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เช่น มีปฏิสัมพันธ์ทางเดียวไม่สนใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัว เช่น เรียกแล้วไม่หัน การฟัง และการมองจะแปลกกว่าเด็กอื่น มองทะลุทะลวง มองผู้คนที่ผ่านไป ไม่สบตาผู้อื่น เลี่ยงการสบตา ไม่ค่อยเข้าใจกับกฎเกณฑ์ของสังคม ขาดความเข้าใจเรื่องเพื่อน ชอบเล่นอยู่คนเดียว ไม่เล่นกับเด็กอื่น มีบุคลิกที่ไม่เป็นธรรมชาติ เช่น เข้าหาผู้คนแบบประชิดตัว แสดงอาการแปลกๆ หัวเราะอย่างไม่มีเหตุผล กลัวในสิ่งที่ไม่ควรกลัว เช่น กลัวคน สัตว์ สิ่งของ เป็นต้น

2. ความผิดปกติทางด้านภาษาและการสื่อสาร เช่น ไม่พูด พูดช้า พูดมากเหมือนนกแก้ว นกขุนทอง พูดภาษาที่ผู้อื่นฟังไม่เข้าใจ การเปล่งเสียงพูด ความดัง จังหวะ และความเร็ว ในการพูดแปลกๆ ไม่เข้าใจความหมายของการพูด เช่น ไม่เข้าใจว่าเป็นประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบ แต่เด็กจะตอบโดยพูดตามมีปัญหาในการใช้หลักภาษาในการเรียบเรียงประโยค พูดเฉพาะในสิ่งที่ตนเองสนใจ ไม่สนใจว่าใครจะสนใจหรือไม่ พูดซ้ำๆ ถามคำถามซ้ำๆ มีปัญหาการสื่อสารภาษาท่าทาง เช่น ผงกหัว และส่ายหัวไม่เป็น ชี้นิ้วไม่เป็น เมื่อต้องการสิ่งของใดจะจับมือผู้อื่นทำให้ หรือพาไปหาสิ่งที่ตนต้องการ ไม่เข้าใจในการแสดงออกของสีหน้า หน้าตาจะเฉยเมย เป็นต้น

3. ความผิดปกติทางการเล่นและการจินตนาการ เช่น ไม่มีจินตนาการในการเล่น เล่นสมมุติไม่เป็น ไม่สามารถแยกแยะระหว่างเรื่องจริงกับเรื่องสมมุติ ชอบเล่นคนเดียว ไม่ชอบเข้ากลุ่ม ขาดความคิดสร้างสรรค์ ขาดการเลียนแบบ มีปัญหาในการประยุกต์ ความรู้ที่ได้เรียนรู้มาแล้วนำไปใช้กับสถานการณ์อื่นที่คล้ายกัน

4. ความผิดปกติทางด้านอารมณ์-พฤติกรรม เช่น มีอารมณ์แปรปรวนง่าย เด็วดีเด็วร้าย หงุดหงิดง่ายเมื่อขัดใจในสิ่งที่ชอบ เวลาโกรธมีอารมณ์รุนแรง โมโหร้าย เกรี้ยวกราดมาก มีความผิดปกติทางพฤติกรรมอย่างแปลกๆ เช่น เดินงุ่มง่าม หัวเราะอย่างไม่มีเหตุผล เดินเขย่ง ปลายเท้า หมุนตัว ตีลังกา สะบัดมือไปมา

5. ความผิดปกติทางด้านความสนใจในกิจกรรมและการกระทำ เช่น หมกมุ่นกับกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งนานเกินไป มีความสนใจในระยะสั้นๆ ชอบทำอะไรซ้ำๆ ชอบมองสิ่งที่หมุนได้ เช่น พัดลมหมุน ล้อรถหมุน ปฏิเสธที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงในกิจวัตร

ประจำวัน เช่น กินอาหารเค็มๆ ซ้ำๆ แต่งตัวตามลำดับขั้นตอน เดินทางเส้นทางเดิม ของใช้ต้องเป็นอันนี้สิ่งนี้ เป็นต้น

6. ความผิดปกติทางด้านกล้ามเนื้อและการเคลื่อนไหว เช่น มีปัญหาในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ ในเรื่องการทรงตัว การยืน การเดิน การเคลื่อนไหว มีปัญหาในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก เช่น การเขียน การหยิบจับ มีปัญหากล้ามเนื้อเกร็งและอ่อนแรง

7. ความผิดปกติทางด้านประสาทสัมผัส ระบบประสาทสัมผัส ทั้งห้า มีการรับรู้แตกต่างจากคนปกติทั่วไป ซึ่งอาจมีความไวซ้ากว่าหรือละเอียดอ่อนกว่าปกติ เช่น สัมผัสทางหู เด็กบางคนจะได้ยินเสียงที่ผู้อื่นทั่วไปไม่ได้ยิน เช่น เสียงใบไม้ไหว เด็กบางคนทนไม่ได้กับเสียงบางเสียง เช่น เสียงนกหวีด เสียงรถไฟ เสียงน้ำไหล เสียงพัดลม เป็นต้น สัมผัสทางตา ภาพบางภาพ สีบางสี ซึ่งเสียงและภาพเหล่านี้สร้างความเจ็บปวดให้กับเด็กมาก เด็กจะกรี๊ดร้อง และหวาดกลัว สัมผัสทางจมูก กลิ่นบางอย่าง เช่น กลิ่นอาหาร น้ำหอม กลิ่นสัตว์ เด็กจะไม่ชอบ สัมผัสปาก เช่น รสชาติอาหาร บางชนิดทางผิวหนัง เช่น เสื้อผ้าบางชนิด การกอด การสัมผัส เป็นต้น ซึ่งเสียง ภาพ กลิ่น รส และสัมผัสเหล่านี้สร้างความเจ็บปวด ให้กับเด็กมาก เด็กจะแสดงการกรี๊ดร้องและหวาดกลัว

8. ความสามารถพิเศษ เด็กบางคนมีความสามารถพิเศษในบางด้าน ซึ่งเป็นการดีที่จะค้นหาและส่งเสริมให้เด็กได้แสดงความสามารถออกมาอย่างเต็มที่ เช่น การวาดภาพ การเต้นดนตรี การร้องเพลง คณิตศาสตร์ความจำดี

กฎหมายและพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคนพิการ

การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ที่สามารถจะยกระดับคนทุกชนชั้นให้มีความเท่าเทียมกันในสังคมไม่ว่าจะเป็นเพศหญิง เพศชาย คนปกติ หรือแม้กระทั่งคนพิการย่อมที่จะได้รับสิทธิเท่าเทียมกัน ดังนั้นแล้วจึงมีการออกกฎหมายขึ้นและมีพระราชบัญญัติที่มารองรับในเรื่องการศึกษาของคนพิการ เพื่อให้คนพิการได้รับโอกาสทางสังคมพร้อมทั้งมีส่วนร่วมในสังคมด้านต่างๆ เช่น การเข้ารับการศึกษาเป็นผลทำให้คนพิการได้มีโอกาสเข้าไปสู่การจ้างงานหรือการประกอบอาชีพ เพื่อที่จะให้คนพิการสามารถพึ่งพาตนเองและ ดำรงชีวิตอย่างอิสระ หรือสามารถเลี้ยงดูครอบครัวได้ ซึ่งทำให้คนพิการมั่นใจได้ว่าจะไม่เป็นภาระต่อสังคมและประเทศชาติ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของคนพิการที่จะได้รับสิทธิเท่าเทียมกับคนทั่วไปจึงมีกฎหมายออกมารองรับและคุ้มครองคนพิการ ดังนี้

1. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

มาตรา 30 บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทาง เศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมือง อันไม่ขัด ต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้ มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือ ส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือก ปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม

มาตรา 49 บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้อง จัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้อยู่ใน สภาวะยากลำบากต้องได้รับสิทธิตามวรรคหนึ่งและการสนับสนุนจากรัฐเพื่อให้ได้รับการศึกษา โดยทัดเทียมกับบุคคลอื่น การจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพหรือเอกชน การศึกษาทางเลือก ของประชาชน การเรียนรู้ด้วยตนเองและการเรียนรู้ตลอดชีวิตย่อมได้รับความคุ้มครองและส่งเสริม ที่เหมาะสมจากรัฐ

มาตรา 54 บุคคลซึ่งพิการหรือทุพพลภาพ มีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสวัสดิการ สิ่ง อำนวยความสะดวกกันเป็นสาธารณะ และความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ บุคคลวิกลจริตย่อม ได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ

มาตรา 80 รัฐต้องดำเนินตามแนวนโยบายด้านสังคม การสาธารณสุข การศึกษา และ วัฒนธรรม ดังต่อไปนี้

(1) คุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน สนับสนุนการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาปฐมวัย ส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงและชาย สร้างเสริมและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของสถาบัน ครอบครัวและชุมชน รวมทั้งต้องสงเคราะห์และจัดสวัสดิการให้แก่ผู้สูงอายุ ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือ ทุพพลภาพ และผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและพึ่งตนเองได้

2. พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

“คนพิการ” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือ เข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การ สื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใดประกอบกับมี อุปสรรคในด้านต่างๆ และมีความต้องการจำเป็นพิเศษทางการศึกษาที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือ ด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้ อย่างบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ ตามประเภทและหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการประกาศ กำหนด

“ผู้ดูแลคนพิการ” หมายความว่า บิดา มารดา ผู้ปกครอง บุตร สามี ภรรยา ญาติ พี่น้องหรือบุคคลอื่นใดที่รับดูแลหรืออุปการะคนพิการ

“แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ” หมายความว่า แผนซึ่งกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ ตลอดจนกำหนดเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาเฉพาะบุคคล

“เทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก” หมายความว่า เครื่องมือ อุปกรณ์ ฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ หรือบริการที่ใช้สำหรับคนพิการโดยเฉพาะ หรือที่มีการดัดแปลงหรือปรับใช้ให้ตรงกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการแต่ละบุคคล เพื่อเพิ่ม รักษา คงไว้ หรือพัฒนาความสามารถและศักยภาพที่จะเข้าถึงข้อมูล ข่าวสาร การสื่อสาร รวมถึงกิจกรรมอื่นใดในชีวิตประจำวันเพื่อการดำรงชีวิตอิสระ

“ครูการศึกษาพิเศษ” หมายความว่า ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาพิเศษสูงกว่าระดับปริญญาตรีขึ้นไป และปฏิบัติหน้าที่ในสถานศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน

“การเรียนรู้ร่วม” หมายความว่า การจัดให้คนพิการได้เข้าศึกษาในระบบการศึกษาทั่วไปทุกระดับและหลากหลายรูปแบบ รวมถึงการจัดการศึกษา ให้สามารถรองรับการเรียนการสอนสำหรับคนทุกกลุ่มรวมทั้งคนพิการ

“สถานศึกษาเฉพาะความพิการ ” หมายความว่า สถานศึกษาของรัฐหรือเอกชนที่จัดการศึกษาสำหรับคนพิการ โดยเฉพาะ ทั้งในลักษณะอยู่ประจำ ไป กลับ และรับบริการที่บ้าน

“ศูนย์การศึกษาพิเศษ” หมายความว่า สถานศึกษาของรัฐที่จัดการศึกษานอกระบบ หรือตามอัธยาศัยแก่คนพิการ ตั้งแต่แรกเกิดหรือแรกพบความพิการจนตลอดชีวิต และจัดการศึกษาอบรมแก่ผู้ดูแลคนพิการ ครู บุคลากรและชุมชน รวมทั้งการจัดสื่อ เทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก บริการ และความช่วยเหลืออื่นใด ตลอดจนปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กำหนดในประกาศกระทรวง

“ศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการ ” หมายความว่า สถานศึกษาที่จัดการศึกษานอกระบบ หรือตามอัธยาศัยแก่คนพิการโดยเฉพาะ โดยหน่วยงานการศึกษานอกโรงเรียน บุคคล ครอบครัวยุวมชน องค์กรเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ โรงพยาบาล สถาบันทางการแพทย์ สถานสงเคราะห์และสถาบันทางสังคมอื่นเป็นผู้จัด ตั้งแต่ระดับการศึกษาปฐมวัย การศึกษาขั้นพื้นฐาน อาชีวศึกษา อุดมศึกษาและหลักสูตรระยะสั้น

“องค์กรคนพิการแต่ละประเภท ” หมายความว่า องค์กรสมาชิกระดับชาติตามประเภทความพิการที่ได้แจ้งชื่อไว้กับสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาสำหรับคนพิการ

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง ระเบียบหรือประกาศเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ระเบียบหรือประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา 5 คนพิการมีสิทธิทางการศึกษาดังนี้

(1) ได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการจนตลอดชีวิต พร้อมทั้งได้รับเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา

(2) เลือกรับบริการทางการศึกษา สถานศึกษา ระบบและรูปแบบการศึกษา โดยคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ ความถนัดและความต้องการจำเป็นพิเศษของบุคคลนั้น

(3) ได้รับการศึกษาที่มีมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา รวมทั้งการจัดหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ การทดสอบทางการศึกษา ที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการแต่ละประเภทและบุคคล

มาตรา 8 ให้สถานศึกษาในทุกสังกัดจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ และต้องมีการปรับปรุงแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในประกาศกระทรวง สถานศึกษาในทุกสังกัดและศูนย์การเรียนเฉพาะความพิการอาจจัดการศึกษาสำหรับคนพิการทั้งในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ในรูปแบบที่หลากหลายทั้งการเรียนร่วม การจัดการศึกษาเฉพาะความพิการ รวมถึงการให้บริการฟื้นฟูสมรรถภาพ การพัฒนาศักยภาพในการดำรงชีวิตอิสระ การพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็น การฝึกอาชีพ หรือการบริการอื่นใด

ให้สถานศึกษาในทุกสังกัดจัดสภาพแวดล้อม ระบบสนับสนุนการเรียนการสอน ตลอดจนบริการเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ที่คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้

ให้สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในทุกสังกัด มีหน้าที่รับคนพิการเข้าศึกษาในสัดส่วนหรือจำนวนที่เหมาะสม ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

สถานศึกษาใดปฏิเสธไม่รับคนพิการเข้าศึกษา ให้ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ตามกฎหมาย

ให้สถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสนับสนุนผู้ดูแลคนพิการและประสานความร่วมมือจากชุมชนหรือนักวิชาชีพเพื่อให้คนพิการได้รับการศึกษาทุกระดับ หรือบริการทางการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ

จากกฎหมายที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ผู้ศึกษามีความเห็นว่าควรจะมีการผลักดันให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายอย่างจริงจัง เพื่อช่วยให้คนพิการได้รับการดูแลและสนับสนุนอย่างถูกต้องจากทุกฝ่าย ซึ่งการมีส่วนร่วมจะทำให้คนพิการประสบความสำเร็จทั้งในเรื่องการศึกษา การดำเนินชีวิต ตลอดจนจนสามารถประกอบอาชีพและมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคมได้

แนวคิดความรู้เกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ

1. ความหมายของการศึกษาพิเศษ

ผดุง อารยะวิญญู (2542:13-14) ได้ให้ความหมายของการศึกษาพิเศษไว้ว่า เป็นการศึกษาที่จัดสำหรับเด็กปัญญาเลิศ เด็กปัญญาอ่อน เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์/พฤติกรรม เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้และเด็กพิการซ้ำซ้อน ซึ่งเด็กเหล่านี้ไม่อาจได้รับประโยชน์เต็มที่จากการศึกษาที่จัดให้กับเด็กปกติ ดังนั้นการศึกษาพิเศษจึงแตกต่างไปจากการศึกษาสำหรับเด็กปกติ ในด้านที่เกี่ยวกับวิธีการสอน ขบวนการ เนื้อหาวิชา(หลักสูตร) เครื่องมือและอุปกรณ์สอนที่จำเป็น การศึกษาพิเศษควรจัดให้สนองความต้องการและความสามารถของแต่ละบุคคล เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีความแตกต่างกันมาก ดังนั้นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กประเภทนี้ จึงควรสนองความต้องการและความสามารถ

สิริมา หมอนไหม (2543:3) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษให้ความหมายของการศึกษาพิเศษไว้ว่า เป็นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เนื่องจากกระบวนการจัดบริการศึกษาในรูปแบบปกติสำหรับเด็กทั่วไปไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้จึงต้องมีการจัดกระบวนการที่เหมาะสมกับสภาพของเด็กเหล่านี้

สำนักงานสภาพัฒนาการศึกษาระหว่างประเทศ (2546:13) กล่าวถึงการศึกษาพิเศษ (Special Education) ในความหมายสากล หมายถึง การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกกลุ่ม ไม่ว่าความต้องการจำเป็นพิเศษนั้นจะเกิดขึ้น เนื่องจากสาเหตุความบกพร่องทางด้านร่างกาย สติปัญญา ทางการได้ยิน อารมณ์ หรือความด้อยโอกาส รวมถึงเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ซึ่งการจัดการศึกษาในรูปแบบปกติไม่สามารถช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาเต็มศักยภาพได้ จึงต้องจัดการศึกษาให้ในลักษณะพิเศษ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล

จากความหมายข้างต้น ผู้ศึกษา สรุปได้ว่า การศึกษาพิเศษ หมายถึง การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ อันเนื่องมาจากความบกพร่องต่างๆ และยังหมายความรวมไปถึงการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีปัญญาเลิศด้วย ซึ่งการจัดการศึกษาในรูปแบบปกตินั้นไม่สามารถตอบสนองความต้องการของเด็กเหล่านี้ได้ จึงต้องมีการจัดการศึกษาพิเศษขึ้น

2. ประวัติความเป็นมาของการศึกษาพิเศษ

วารี ตีระจิตร (2541:5-10) ได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของการศึกษาพิเศษไว้ว่า ในอดีตเด็กพิการมักถูกละเลย หรือจะต้องถูกฆ่าทิ้ง เช่น ในสมัยของสปาร์ตาจะคัดเลือกเอาเฉพาะเด็กสุขภาพดีเท่านั้น มีผู้เริ่มสนใจเด็กพิเศษเมื่อประมาณ 3,500 ปีมาแล้ว เริ่มจากเมื่อผู้ปกครองอียิปต์ได้สั่งให้จัดการดูแลรักษาเด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำกว่าปกติ ส่วนพวกกรีกโบราณนั้น ไม่ได้ให้ความสนใจแก่เด็กเหล่านี้มากนัก ประชาชนในสมัยนั้นเรียกเด็กเหล่านี้ว่า “ อีเดียด ” (idiot) หมายถึงเด็กโง่เขลา เป็นคำเรียกที่ถูกเหยียดหยาม เด็กเหล่านี้ไม่ได้รับการดูแลเลยจะถูกนำไปปล่อยให้ตายที่เชิงเขาในสมัยโรมันเด็กพิการถูกนำมาเป็นตัวตลกให้ความบันเทิงแก่ผู้มีอำนาจทั้งหลาย

ในสมัยกลาง เด็กเหล่านี้ก็ยังได้รับความสนใจน้อยมาก พวกที่ร่างกายพิการและยากจนเมื่อโตขึ้นก็ถูกปล่อยให้เป็นคนขอทานอยู่ตามถนนหนทางเด็กเหล่านี้มักจะเสียชีวิตก่อนอายุ 10 ขวบ ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากแนวคิดของความเชื่อที่ว่าคนมีลักษณะผิดปกติในรูปแบบต่าง ๆ นั้น เป็นผลมาจากการกระทำของวิญญาณที่บาปชั่วร้าย ผู้คนจึงไม่ปรารถนาจะเข้าใกล้ เพราะเกรงว่าจะเป็นตัวนำโชคร้ายมาให้คนพิการจึงถูกกีดกันและขังขึ้นสิทธิ์ต่างๆ

ยุคใหม่สำหรับการศึกษาพิเศษ เริ่มต้นเมื่อมีการจัดตั้ง โรงเรียนสำหรับคนหูหนวกขึ้นในฝรั่งเศส รวมกลางศตวรรษที่ 16 และตั้ง โรงเรียนสอนคนตาบอดขึ้นเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1785 ที่ประเทศนี้เช่นกัน การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษประเภทอื่นก็เริ่มขึ้นในเวลาต่อมา และกระจายไปในประเทศต่างๆและพัฒนาเลื่อยมาตามลำดับจนถึงปัจจุบัน

อาจกล่าวได้ว่า การศึกษาพิเศษนั้นขึ้นอยู่กับทัศนคติที่บุคคลในสังคมมีต่อเด็กพิเศษ ซึ่งอาจสรุปได้เป็น 3 ลักษณะ คือ เมื่อเริ่มแรกในช่วงก่อนคริสตศักราช คนพิการถูกกีดกัน ละเลย ทอดทิ้ง หรือไม่ได้รับการดูแลช่วยเหลือ ต่อมาในช่วงที่สองในยุคที่ศาสนาคริสต์กำลังมีอิทธิพล คนพิการก็ได้รับการปกป้องและความสงสาร ช่วงที่สามคือ เมื่อไม่นานมานี้ ก็มีความเคลื่อนไหวในแนวใหม่คือ เป็นลักษณะการยอมรับคนพิการ โดยยอมรับว่าคนพิการก็เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ทัศนคติและแนวคิดเหล่านี้มีอิทธิพลต่อลักษณะการจัดการศึกษาพิเศษด้วย

3. การศึกษาพิเศษในประเทศไทย

ในอดีต คนพิการในประเทศไทยก็อยู่ในสภาพเดียวกับคนพิการในประเทศอื่นทั่วโลกที่ถูกจำกัดสิทธิทางการศึกษา ดังจะเห็นได้จากการได้รับการยกเว้นจากการเข้าโรงเรียนตาม

พระราชบัญญัติประถมศึกษา พ.ศ. 2475 ต่อมานักการศึกษาพิเศษได้พยายามจัดการศึกษาพิเศษให้แก่เด็กพิการ ซึ่งในระยะแรกจัดได้เพียง 4 ประเภท คือ เด็กตาบอด เด็กหูหนวก เด็กปัญญาอ่อน เด็กแขนขาร่างกายพิการตามลำดับ

4. แนวคิดและหลักการจัดการศึกษาพิเศษ

วาริ ตระจิต (2541:10-11) ได้ให้แนวคิดและหลักการจัดการศึกษาพิเศษ ดังนี้ การจัดการศึกษาพิเศษ โดยทั่วไปตั้งอยู่บนรากฐานของความเชื่อหรือหลักปรัชญา ดังต่อไปนี้คือ

1. ทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการที่จะได้รับบริการทางการศึกษาไม่ว่าจะเป็นคนพิการหรือคนปกติ เมื่อรัฐจัดการศึกษาให้แก่เด็กปกติแล้วก็ควรจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิเศษด้วย หากเด็กพิเศษไม่สามารถเรียนในโปรแกรมการศึกษาที่รัฐจัดให้เด็กปกติได้ ก็เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะจัดการศึกษาให้สนองต่อความต้องการของเด็กพิเศษ
2. เด็กพิเศษควรได้รับการศึกษาควบคู่ไปกับการบำบัด การฟื้นฟูสมรรถภาพทุกด้าน โดยเร็วที่สุด ในทันทีที่ทราบว่าเด็กมีความต้องการพิเศษ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตรียมเด็กให้พร้อมที่จะเรียนต่อไป และมีพัฒนาการทุกด้านถึงขีดสูงสุด
3. การจัดการศึกษาพิเศษควรคำนึงถึงการอยู่ร่วมสังคมกับคนปกติอย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนการสอนเด็กเหล่านี้จึงควรให้เรียนร่วมกับเด็กปกติให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เว้นแต่เด็กพิเศษผู้นั้นมีสภาพความพิการหรือความบกพร่องในขั้นรุนแรง จนไม่อาจเรียนร่วมได้ อย่างไรก็ตาม ควรให้เด็กพิเศษได้สัมผัสกับสังคมคนปกติ
4. การจัดการศึกษาพิเศษต้องปรับให้เหมาะสมกับสภาพความเสียเปรียบของเด็กพิเศษแต่ละประเภท โดยใช้แนวการศึกษาของเด็กปกติ
5. การศึกษาพิเศษและการฟื้นฟูบำบัดทุกด้าน ควรจัดเป็นโปรแกรมให้เป็นรายบุคคล ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบางอย่าง อาจจัดเป็นกลุ่มเล็กสำหรับเด็กที่มีความบกพร่อง หรือมีความต้องการคล้ายคลึงกัน และอยู่ในระดับความสามารถที่ใกล้เคียงกัน
6. การจัดโปรแกรมการสอนเด็กพิเศษ ควรเน้นที่ความสามารถของเด็กและให้เด็กมีโอกาสได้ประสบความสำเร็จมากกว่าที่จะคำนึงถึงความพิการ หรือความบกพร่อง เพื่อทำให้เด็กมีความมั่นใจว่าแม้ตนจะมีความบกพร่อง แต่ก็ยังมีความสามารถบางอย่างเท่ากับหรือดีกว่าคนปกติ ซึ่งจะช่วยให้เด็กสามารถปรับตัวได้ดีขึ้น
7. การศึกษาพิเศษควรมุ่งให้เด็กมีความเข้าใจ ยอมรับตนเอง มีความเชื่อมั่น มีสัจการแห่งตน และมุ่งให้ช่วยตนเองได้ ตลอดจนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

8. การศึกษาพิเศษ ควรจัดทำอย่างต่อเนื่อง เริ่มตั้งแต่เกิดเรื่อยไป ขาดตอนไม่ได้และควรเน้นถึงเรื่องอาชีพด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แพรว อมรรังสฤษฎี (2551) ศึกษาเรื่องการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการศึกษาของนักเรียนออทิสติกระดับประถมศึกษา กรณีศึกษาโรงเรียนมีนประชาทวีทยา เขตมีนบุรี จังหวัดกรุงเทพมหานคร การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยทำการสังเกตการณ์การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการศึกษาของนักเรียนออทิสติกระดับประถมศึกษา กรณีศึกษาโรงเรียนมีนประชาทวีทยา จำนวน 23 คน และสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลจำนวน 3 กลุ่ม ได้แก่ ครูการศึกษาพิเศษและครูภาคปกติโรงเรียนประชาทวีทยา จำนวน 6 คน กลุ่มนักเรียนปกติโรงเรียนประชาทวีทยา จำนวน 3 คน และกลุ่มผู้ปกครองนักเรียนออทิสติกโรงเรียนประชาทวีทยา จำนวน 3 คน ผลการศึกษาพบว่าโรงเรียนมีนประชาทวีทยาได้ดำเนินการรับนักเรียนออทิสติกเข้ามาเรียนร่วมกับนักเรียนปกติในโรงเรียนรวมถึงรับนักเรียนออทิสติกเข้ามาเรียนในห้องเรียนการศึกษาพิเศษและมีวิชาเรียนร่วมกับนักเรียนปกติในรายวิชาที่นักเรียนแต่ละคนถนัด โดยมีครูการศึกษาพิเศษคอยดูแล มีการจัดทำหลักสูตรเฉพาะตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) สำหรับนักเรียนออทิสติกแต่ละบุคคล มีตารางเรียนเฉพาะสำหรับนักเรียนพิเศษ มีการจัดการเรียนนอกสถานที่ตามแต่โอกาสสมควร มีการประเมินผลการเรียนตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และมีการรายงานความคืบหน้าของนักเรียนออทิสติกกับผู้ปกครองของนักเรียน นอกจากนี้ทางโรงเรียนได้เตรียมความพร้อมนักเรียนปกติในการที่จะมีนักเรียนพิเศษมาร่วมเรียนด้วย มีการจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ของนักเรียนออทิสติกและมีสื่อการเรียนการสอนมาเพิ่มเติมจากความรู้ด้านวิชาการ และครูการศึกษาพิเศษมีบทบาทมากที่สุดในการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการศึกษาของนักเรียนออทิสติกรองลงมาคือผู้ปกครองและนักเรียนปกติ

ศิวาพร ขวาเขต (2549) ศึกษาเรื่อง การพึ่งตนเองของครอบครัวในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กออทิสติก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพึ่งตนเองของครอบครัวในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กออทิสติก เป็นการวิจัยย้อนหลังเชิงคุณภาพ เพื่อทำความเข้าใจในการปฏิบัติการส่งเสริมพัฒนาการของแต่ละครอบครัวที่พาบุตรมารับการรักษาที่สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ จังหวัดเชียงใหม่ แล้วพบว่าบุตรมีพัฒนาการดีขึ้นอย่างชัดเจน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ การสังเกตอย่างมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วมในช่วงโมงการบำบัด และการสัมภาษณ์เชิงลึก

ผลการศึกษาพบว่าในกระบวนการบำบัดรักษากับบุคลากรทางการแพทย์ในขั้นตอนการรักษพบว่า ทุกครอบครัวมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในขั้นตอนการรับการประเมินพัฒนาการจาก

บุคลากรทางการแพทย์ ขึ้นของการกำหนดเป้าหมายการรักษา และขั้นตอนการบำบัดรักษา นอกจากนี้ยังพบว่า ครอบครัวส่วนใหญ่มีการส่งเสริมพัฒนาการครอบครัวในทุกด้าน ได้แก่ ด้านการใช้กล้ามเนื้อมัดใหญ่ ด้านกล้ามเนื้อมัดเล็ก ด้านสังคม ด้านการช่วยเหลือตนเอง และด้านภาษาและการสื่อสาร ผลจากการส่งเสริมพัฒนาการโดยครอบครัวทำให้เด็กออทิสติกมีความรุนแรงของความบกพร่องด้านทักษะปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ทักษะการสื่อสาร และการมีพฤติกรรมความสนใจ และการกระทำซ้ำๆลดลง นอกเหนือจากการดูแลเรื่องพัฒนาการ ครอบครัวมีการดูแลโดยทั่วไปในเรื่องกิจวัตรประจำวันพื้นฐาน เรื่องอาหาร และในรายที่สามารถเข้าเรียนได้ครอบครัวจะดูแลบุตรให้ได้รับการศึกษาในโรงเรียน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก หรือสถาบันส่งเสริมพัฒนาการ ซึ่งผลจากการพึ่งตนเองของครอบครัวทำให้เด็กออทิสติกมีพัฒนาการที่ก้าวหน้าอย่างชัดเจน ถือเป็นรากฐานสำคัญของการเตรียมความพร้อมด้านการเรียนและพัฒนาความสามารถของเด็กในขั้นสูงต่อไป

ปีพม่า บุญตันบุตร (2546) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กออทิสติกที่โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังเข้าร่วมการทำกิจกรรมพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมทั้งที่โรงพยาบาลและที่บ้าน โดยวิจัยแบบกรณีศึกษา ซึ่งเป็นเด็กชายอายุ 7 ขวบ เลือกรมาพิจารณาร่วมกับแผนกจิตเวชเสนอผลการศึกษาในรูปแบบการพรรณนาเชิงวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่าหลังเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาพฤติกรรมทางสังคม เด็กออทิสติกเกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการทางสังคมดีขึ้น ทั้งที่โรงพยาบาลและที่บ้าน ก่อนการใช้กิจกรรมพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมที่เป็นปัญหาได้แก่ การหลีกเลี่ยงการสบตา การไม่ตอบสนองไม่สนใจคนรอบข้าง มีพฤติกรรมกระตุ้นตัวเอง การแยกตัวเอง การไม่สามารถรอคอย และปัญหาการคงสมาธิในการทำกิจกรรมนานๆ ทั้งที่โรงพยาบาลและที่บ้าน แต่เมื่อใช้กิจกรรมพัฒนาพฤติกรรมทางสังคม กรณีศึกษามีลักษณะพฤติกรรมทางสังคมดีขึ้น เช่นการมองสบตาเวลาถูกเรียกชื่อ การให้อบกอด อุ้ม หอมแก้ม การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะทักทาย และชักชวนผู้อื่นรวมถึงคนแปลกหน้าให้มาเล่นด้วย

ระริน สุรวุฒนันท์ (2542) ศึกษาเรื่อง การจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกระดับก่อนประถมศึกษา กรณีศึกษาโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของผู้บริหารสถานศึกษาในลักษณะทั่วไปของเด็กออทิสติกระดับก่อนประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และสภาพการณ์จัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกในโรงเรียน การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ได้แก่ ผู้บริหารและผู้ช่วยผู้บริหาร โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร รวม 215 ราย

ผลการศึกษาสภาพการณ์จัดการศึกษาด้านการจัดครูผู้สอน พบว่า ผู้บริหารโรงเรียน เห็นด้วยในระดับสูงกว่าครูที่สอนเด็กออทิสติกควรต้องผ่านการอบรมการสอนสำหรับเด็กออทิสติก โดยเฉพาะ ด้านการจัดสภาพแวดล้อม อาคารสถานที่ในโรงเรียนควรจัดให้ใกล้เคียงกับสภาพแวดล้อมที่บ้านของเด็กมากที่สุด ด้านการทำงานร่วมกับครอบครัวและชุมชน พบว่า ผู้ปกครอง มีความสำคัญในการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการช่วยเหลือเด็กออทิสติก และสมาชิก ในครอบครัวจะเป็นผู้มีส่วนสำคัญในการกระตุ้นพัฒนาการโดยรวมของเด็กออทิสติก ด้านการเผยแพร่ความรู้ พบว่าการประชุมผู้ปกครองเป็นวิธีการที่จะช่วยให้เด็กออทิสติกได้รับ การยอมรับจากครอบครัวและชุมชนในการเข้ามาเรียนร่วมในโรงเรียน

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งนี้ ควรกำหนดเป็นนโยบายว่าผู้บริหารโรงเรียนควรมี ประสบการณ์ทางวิชาการด้านการเรียนร่วมให้ครอบคลุมในเด็กพิการทุก ๆ ประเภท และควรส่งเสริมให้มีการสัมมนาทางวิชาการ ในลักษณะสหวิชาชีพและกระตุ้นผู้ปกครองเด็กออทิสติก ให้เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการให้ข้อมูลที่เป็นประสบการณ์โดยตรง และควรส่งเสริมให้ผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียน และชุมชนมองเห็นความสำคัญของพัฒนาการของเด็กวัยก่อนเรียน และจะต้องกระตุ้นให้เด็กมีพัฒนาการ ไปตามระดับขั้นพัฒนาการตามวัยของเด็กแต่ละคน

รุ่งฤดี วงศ์ช่อม (2539) ศึกษาเรื่องภาวะเครียดของบิดามารดาเด็กออทิสติก ที่นำบุตร เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลยูวประสาททเวทโยปถัมภ์ ผู้ศึกษาได้ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้ แบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างคือ บิดาหรือมารดาเด็กออทิสติกที่นำบุตรเข้ารับ การรักษาในโรงพยาบาลยูวประสาททเวทโยปถัมภ์ การเก็บข้อมูลใช้เวลา 1 เดือน คือ วันที่ 1- 29 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2539 ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 138 ราย จากการศึกษาความคิดเห็นของบิดามารดา เกี่ยวกับบริการของหน่วยงานที่เด็กออทิสติกได้รับ พบว่า บิดามารดาเสนอความคิดเห็นว่า บริการ ที่เด็กออทิสติกได้รับไม่เพียงพอ บริการของหน่วยงานที่บิดามารดาเด็กออทิสติกต้องการเพิ่ม คือ บริการด้านการกระตุ้นพัฒนาการ บริการด้านพฤติกรรมบำบัด บริการด้านการฝึกพูด บริการด้าน การฟื้นฟูสมรรถภาพ และบริการด้านการศึกษาพิเศษ

บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาเรื่องกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก กรณีศึกษาโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล นี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Study) เนื่องจากโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลเป็นโรงเรียนเดียวใน จ.เพชรบุรีที่จัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิเศษโดยจัดให้มีความเหมาะสมกับสภาพความพิการของเด็กแต่ละประเภท การได้มาซึ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักจึงใช้วิธี การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยได้เลือกศึกษาเฉพาะกลุ่มเด็กออทิสติก ผู้อำนวยการโรงเรียน ครู และผู้ปกครองนักเรียนออทิสติก มีวิธีการดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

การเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูล
ข้อตกลงเบื้องต้น
การเก็บรวบรวมข้อมูล
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล
ระยะเวลาในการจัดเก็บข้อมูล

การเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง กระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก กรณีศึกษาโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล เนื่องจากโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลเป็นโรงเรียนเดียวในจังหวัดเพชรบุรีที่จัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิเศษ ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปัญญาอ่อน และเด็กออทิสติก อีกทั้งยังเปิดรับเด็กออทิสติกทุกคนโดยไม่ได้อัดเลือกก่อนซึ่งต่างจากโรงเรียนอื่นๆ และมีการจัดกิจกรรมต่างๆมากมาย เพื่อให้เด็กทุกคนเกิดพัฒนาการและการเรียนรู้ให้ได้มากที่สุดด้วย การศึกษาในครั้งนี้เก็บข้อมูลจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก มีกลุ่มผู้ให้ข้อมูล 4 ประเภท ดังนี้

1. ผู้อำนวยการ โรงเรียน	จำนวน	1 คน
2. กลุ่มครู	จำนวน	5 คน
3. กลุ่มผู้ปกครองนักเรียนออทิสติก	จำนวน	6 คน

4.กลุ่มเด็กนักเรียนออทิสติก (ใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมภายใต้คำแนะนำของครู)

จำนวน

10 คน

รวมเป็น จำนวน

22 คน

โดยกลุ่มครูการศึกษาพิเศษและกลุ่มผู้ปกครองนักเรียนออทิสติก ใช้การเก็บข้อมูลแบบ สัมภาษณ์จากกลุ่มผู้ให้ข้อมูล ส่วนกลุ่มเด็กนักเรียนออทิสติกจะใช้วิธีการเก็บข้อมูลแบบการสังเกต แบบมีส่วนร่วม

ข้อตกลงเบื้องต้น

การศึกษาครั้งนี้เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติกและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก การ นำเสนอรายละเอียดอาจส่งผลกระทบต่อถึงบุคคลเหล่านี้ ดังนั้นจึงขอเปลี่ยนชื่อบุคคลทั้งหมดมาใช้ นามสมมติที่ผู้ศึกษาตั้งขึ้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นไปตามหลักการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยจะใช้วิธีการเก็บข้อมูลทั้ง จากการศึกษาดูเอกสาร การสัมภาษณ์ และการลงพื้นที่ศึกษา ในการเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินไป ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ โดยการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่ เกี่ยวข้องกับคนพิการ เด็กออทิสติก และการศึกษาพิเศษ เช่น หนังสือ รายงานการวิจัย วารสาร และเอกสารที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

การเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ มีวิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ ผู้ศึกษาได้เข้าไปสนทนาพูดคุยกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูล คือ ผู้อำนวยการ และ ครู ในประเด็นกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก และประเด็นเรื่องศักยภาพ และความพร้อมของโรงเรียนในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก นอกจากนี้ยังได้ สัมภาษณ์ผู้ปกครองในประเด็นเรื่องบทบาทที่มีต่อกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียน ออทิสติกด้วย ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะช่วยอธิบายสิ่งที่ผู้ศึกษาพบเห็นหรือสังเกตได้
2. การสังเกตแบบมีส่วนร่วม โดยผู้ศึกษาได้เข้าไปสังเกตพฤติกรรมของเด็กออทิสติก ได้แก่ พฤติกรรมด้านการเรียน และพฤติกรรมกรอยู่ร่วมกับผู้อื่น โดยผู้ศึกษาได้เข้าไปเป็นครู ผู้ช่วยของโรงเรียน เพื่อสังเกตการมีส่วนร่วมของเด็กนักเรียนออทิสติกที่เข้ารับการศึกษาของ โรงเรียนเพชรบุรีปัญญาคุณ
3. การบันทึกข้อมูล ผู้ศึกษาลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอ ในขณะการ สัมภาษณ์แต่ละครั้งผู้ศึกษาได้ทำการจดบันทึกในประเด็นสำคัญต่างๆไว้ หากได้ข้อมูลเพิ่มเติมก็จะ

บันทึกข้อมูลพอสังเขปหลังจากจบการสัมภาษณ์แล้ว หลังจากนั้นนำข้อมูลดังกล่าวมาเขียนขยายความอย่างละเอียด เช่น การใช้เครื่องบันทึกเสียง บันทึกเสียงนำมาถอดเทปเพื่อบันทึกรายละเอียดของข้อมูลเป็นลายลักษณ์อักษร การบันทึกข้อมูลดังกล่าวทำให้ได้บททวนประเด็นการเก็บข้อมูลช่วยในการวางแผนเก็บข้อมูลในครั้งต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ผู้ศึกษานำสมุดบันทึกภาคสนามและเครื่องบันทึกเสียงมาใช้ในการบันทึกข้อมูลที่ได้จากสัมภาษณ์ อีกทั้งนำกล้องวิดีโอและกล้องถ่ายรูปมาใช้ในการบันทึกภาพกิจกรรมในการศึกษาของเด็กนักเรียนออทิสติก นอกจากนี้ใช้การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างโดยการสร้างแนวคำถามที่เกี่ยวกับกระบวนการศึกษาของเด็กนักเรียนออทิสติก

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์ และการสังเกต ข้อมูลที่ได้จะถูกนำมาวิเคราะห์ สรุปผล และจัดหมวดหมู่ของข้อมูลตามประเด็นการศึกษาและนำเสนอในรูปแบบของการพรรณนาความ (Descriptive analysis) เพื่อชี้ให้เห็นถึงกระบวนการเรียนการสอน และกระบวนการพัฒนา ตลอดจนประสิทธิภาพจากกระบวนการเรียนการสอนดังกล่าว

ระยะเวลาในการจัดเก็บข้อมูล

การศึกษานี้ใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือน ตุลาคม 2552 ถึงเดือน มกราคม 2553 โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

ที่	รายการ	เดือน			
		ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.
		52	52	52	53
1	การเก็บรวบรวมข้อมูลทุกข้อมูมิจากแหล่งข้อมูลต่างๆ	✓			
2	การเตรียมเครื่องมือสำหรับการศึกษา		✓		
3	ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล		✓	✓	

ที่	รายการ	เดือน			
		ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.
		52	52	52	53
4	สรุปและวิเคราะห์ผลการศึกษา			✓	✓
5	จัดทำรูปเล่ม				✓

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

บทที่ 4 ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่องกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก กรณีศึกษาโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล ครั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาผู้ศึกษาได้ทำการสังเกต สัมภาษณ์ และเก็บข้อมูลโดยสามารถนำเสนอผลตามประเด็นในการศึกษาดังนี้

4.1 ประวัติโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล กระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติกโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล

4.2 พฤติกรรมของเด็กออทิสติกในกระบวนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล

4.3 บทบาทของผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่มีต่อกระบวนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล

4.4 สักยภาพและความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล

4.1 ประวัติโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล กระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติกโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล

โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล อักษรย่อโรงเรียน พบ.ป. ประกาศจัดตั้งเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม พ.ศ. 2539 ตั้งอยู่ที่ ถนนเพชรเกษมตัดใหม่ (บายพาส) ตำบลสามพระยา อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี เป็นที่ดินราชพัสดุของกรมธนารักษ์ โฉนดเลขที่ 7678 เนื้อที่ 77 ไร่ 3 งาน 28 ตารางวา

ด้วยกระทรวงศึกษาธิการ มีนโยบายในการขยายโอกาสทางการศึกษาให้มีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงและมากยิ่งขึ้น เนื่องจากว่ามีโรงเรียนที่รับนักเรียนที่มีความบกพร่องแต่ละประเภทยังมีน้อยทำให้การบริการไม่ทั่วถึง ผู้ปกครองต้องนำเด็กไปฝากเรียนเป็นระยะทางไกลๆเป็นการไม่สะดวก ดังนั้นกองการศึกษาเพื่อคนพิการ จึงได้ประสานงานเกี่ยวกับการหาที่ดินในจังหวัดต่างๆเพื่อการจัดตั้งโรงเรียนศึกษาพิเศษขึ้น

แนวทางการจัดการศึกษาของกรมสามัญศึกษา โดยเฉพาะเยาวชนที่ด้อยโอกาสและมีความบกพร่องทางด้านต่างๆ ได้รับการศึกษามากขึ้น จึงได้จัดตั้งโรงเรียนศึกษาพิเศษและศึกษาสงเคราะห์เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในจังหวัดที่ยังไม่มีโรงเรียนดังกล่าว ให้ส่งเสริมและสนับสนุนนักเรียนที่พิการได้เรียนร่วมกับเด็กปกติมากขึ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวกระทรวงศึกษาธิการจึงได้ประกาศจัดตั้งโรงเรียนการศึกษาพิเศษเพชรบุรีขึ้นเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม พ.ศ.2539 และได้ดำเนินการรับนักเรียนที่มีภูมิลำเนา ในพื้นที่ให้บริการ จังหวัดเพชรบุรี ราชบุรี ประจวบคีรีขันธ์ สมุทรสงคราม และสมุทรสาคร โดยเปิดทำการสอนสำหรับนักเรียนพิการประเภทที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เรียนช้า ปัญญาอ่อน มีปัญหาทางการเรียนรู้ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (หูหนวก-หูตึง) และเด็กออทิสติก โดยจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีทั้งแบบประจำและไปกลับ เพื่อให้เด็กพิการได้รับความเสมอภาคทางการศึกษา สามารถดำรงชีวิตได้ตามศักยภาพในสังคมและเป็นพลเมืองดีของชาติต่อไป ปัจจุบันโรงเรียนศึกษาพิเศษเพชรบุรีได้เปลี่ยนชื่อโรงเรียนใหม่เป็นโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล

บุคลากร

ปัจจุบัน ผู้อำนวยการโรงเรียนคือ นายวีระ กิ่งแก้ว มีครูทั้งหมด 23 คน

นักเรียน

ปีการศึกษา 2552 มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 245 คน แบ่งออกเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 179 คน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 30 คน เด็กที่พิการซ้ำซ้อน 19 คน และเด็กออทิสติก 17 คน

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาพบว่าโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลมีกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก ดังนี้

1. การเรียนการสอนของเด็กนักเรียนออทิสติก

โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลมีรูปแบบในการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กนักเรียน

ออทิสติกในลักษณะของการจัดห้องเรียนเฉพาะเรียกว่า ห้องเรียนรู้ออทิสติก ซึ่งเป็นห้องเรียนแรกเริ่มสำหรับเด็กออทิสติกทุกคนที่เข้ามาที่นี่เพื่อปรับพฤติกรรมก่อนที่จะส่งไปเรียนร่วมกับเด็กพิการชั้นอื่นต่อไป โดยจะมีครูประจำชั้นและครูผู้ช่วยประจำอยู่ในแต่ละห้อง ซึ่งครูประจำชั้นจะทำการสอนร่วมกับครูพี่เลี้ยง ดังนี้

1. ทักษะพัฒนาการ 8 ด้าน ดังนี้

1.1 ทักษะความสนใจ ฝึกสมาธิให้นิ่งเพื่อให้เด็กมีสมาธิในการเรียนและทำกิจกรรมต่างๆ ได้ เช่น การฝึกให้เด็กมองสบตาคน มองสิ่งของ

1.2 ทักษะการเลียนแบบ ฝึกให้เด็กเกิดจินตนาการ เข้าใจในท่าทางต่างๆของสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว เช่น การสอนให้เด็กเลียนแบบเสียงสัตว์ การสอนให้ทำท่าทางประกอบเพลง การสอนโดยให้เด็กทำตามที่เห็น เช่น การไหว้

1.3 ทักษะการรับรู้ ฝึกให้เด็กรับรู้ในสิ่งใกล้ตัว รับรู้รสของอาหาร กลิ่น เสียงของสิ่งต่างๆ เช่น สอนให้รู้จักรสหวาน รสเปรี้ยว สอนให้รู้จักเสียงของสัตว์ต่างๆ

1.4 ทักษะกล้ามเนื้อขนาดใหญ่ ฝึกพัฒนาการกล้ามเนื้อใหญ่สำหรับเด็กที่มีปัญหาการทรงตัว การเคลื่อนไหวผิดปกติ เช่น ฝึกการเดิน

1.5 ทักษะกล้ามเนื้อเล็ก ฝึกทักษะพัฒนาการสำหรับเด็กที่มีปัญหาด้านกล้ามเนื้อเล็กแข็งแรง เช่น การสอนให้หยิบจับสิ่งของ เช่น การตักลูกแก้ว เป็นต้น และฝึกการหัดเขียนด้วยดินสอ เช่น การลากเส้นตามเส้นประ เป็นต้น

1.6 ทักษะการช่วยเหลือตนเองและสังคม ได้แก่ การฝึกให้เด็กรู้จักช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวัน เช่น การอาบน้ำ การขับถ่าย การแต่งตัว การกิน เป็นต้น เพื่อให้เด็กดำรงชีวิตได้อย่างเป็นสุข

1.7 ทักษะทางภาษาและการสื่อสาร ฝึกพัฒนาการด้านการใช้ภาษาและเข้าใจภาษา เพื่อให้เด็กที่มีปัญหาด้านการพูดสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้และพูกออกเสียงได้ตามอักขรวิธีชัดเจนและถูกต้อง ได้แก่ การฝึกพุดออกเสียงเป็นคำที่มีความหมาย ฝึกปฏิบัติตามคำสั่งของครู และฝึกปฏิบัติตามความต้องการของตัวเอง

1.8 ทักษะทางวิชาการและการเรียนรู้ ฝึกพัฒนาการด้านสติปัญญาเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ด้านการศึกษามากขึ้นในการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับความต้องการของเด็กแต่ละประเภท ได้แก่ การสอนภาษาไทย ภาษาอังกฤษ การนับเลข และการแยกสี

2. กิจกรรม

2.1 กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ เช่น การเกาะเป็นจังหวะแล้วให้เด็กเดินตาม

2.2 กิจกรรมเสริมพิเศษและพัฒนาผู้เรียน คือ การคุมพฤติกรรมเป็นรายบุคคล เพื่อให้รู้ว่าเด็กสนใจด้านไหนจะได้ส่งเสริมด้านนั้น

3. การปรับพฤติกรรม คือ การสังเกตพฤติกรรมของเด็กโดยครูผู้สอน เพื่อนำมาวางแผนการสอนในการปรับพฤติกรรมเด็กให้ดีขึ้น

“เด็กออทิสติกที่เข้ามาที่นี่จะต้องมาเรียนที่ห้องเหล่านี้ ซึ่งเป็นห้องสำหรับฝึกสมาธิให้หนึ่งก่อนจะส่งไปเรียนชั้นอื่น จะมีครูที่เลี้ยงคอยช่วยอยู่ด้วย ซึ่งการเรียนจะขึ้นอยู่กับพฤติกรรม ความสามารถและศักยภาพของเด็ก”

(ครูน้ำหวาน , นามสมมุติ

2552)

“มีหน้าที่คอยช่วยเหลือเด็กๆร่วมกับครูประจำชั้น เวลาครูประจำชั้นสอนเด็กคนไหน เราก็จะสอนเด็กอีกคนหนึ่ง อย่างเช่น ครูประจำชั้นสอนวาดภาพระบายสี เราก็จะสอนตักลูกแก้ว สอนจับคู่รูปภาพ และก็จะคอยช่วยเหลือเด็กๆเรื่องการนอน การทานขนม การเข้าห้องน้ำอีกด้วย”

(ครูน้ำใจ , นามสมมุติ

2552)

2. การจัดการหลักสูตรสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก

การจัดการหลักสูตรสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก ทางโรงเรียนจะยึดดำเนินการตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ซึ่งจัดทำขึ้นเพื่อพัฒนาศักยภาพของนักเรียนเป็นรายบุคคล มีเป้าหมายระยะยาว 1 ปี และมีจุดประสงค์มุ่งเน้นพัฒนาศักยภาพทางด้านต่างๆของนักเรียน โดยได้ร่วมมือกับทางผู้ปกครอง ครูประจำชั้น ครูที่เลี้ยงในการศึกษาและสังเกตจุดเด่น จุดด้อยของนักเรียน เพื่อนำมาวางแผนการจัดการศึกษาในแต่ละขั้นตอน

“ทางโรงเรียนจะจัดการเรียนการสอนตามความสามารถของแต่ละคน อย่างที่โรงเรียนแต่ละห้องมีเด็กประมาณ 7 หรือ 8 คน ก็สอนไป 7-8 แบบ จะมีแผนการสอนเป็นรายบุคคลคือที่โรงเรียนนี้มี 245 คน ก็มี 245 แผน แตกต่างจากโรงเรียนอื่นซึ่งมีแผนเดียว อันนี้หมายถึงเรื่องของการสอนทักษะทางวิชาการ ส่วนวิชาพลซึ่งเป็นกิจกรรมจะสามารถเรียนรวมกันได้ คุณครูจะมีหน้าที่วางแผนการสอนใน 1 ปีการศึกษาว่าจะสอนอะไรบ้าง”

(ครูมุ่มมั่น นามสมมุติ 2552)

“ IEP คือ แผนการศึกษาเฉพาะบุคคลที่สอดคล้องกับความจำเป็นพิเศษของเด็ก จะต่างจากแผนปกติตามโรงเรียนทั่วไป เพราะ IEP เป็นแผนที่เขียนขึ้นมาสำหรับเด็กคนหนึ่งโดยเฉพาะประกอบด้วยเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อต่างๆที่เด็กต้องการ ส่วน IIP คือ แผนการสอนย่อยๆของเด็กแต่ละคนในเรื่องที่เป็นจุดอ่อน ซึ่งครูจะต้องสังเกตเด็กก่อนว่าเป็นอย่างไร แล้วนำมาปรับโดยการสอน ถ้าเด็กทำได้ก็จะให้สิ่งที่ต้องการ เช่น ขนม ”

(ครูน้ำฝน นามสมมุติ

2552)

3. การจัดตารางเรียน

การจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลยึดตามหลักวอลดอร์ฟ ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มาจากประเทศเยอรมันนี โดยเป็นหลักสูตรการศึกษาแบบธรรมชาติบำบัดคือให้เด็กได้เรียนรู้จากธรรมชาติใกล้ตัวไปหาไกลตัวมีครูเป็นผู้สร้างแรงกระตุ้นให้กับเด็กนักเรียน โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลเริ่มใช้หลักสูตรนี้เมื่อปี พ.ศ. 2551 กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน แต่เด็กออทิสติกไม่สามารถใช้ตารางเรียนตามหลักวอลดอร์ฟได้ทั้งหมด คุณครูประจำชั้นจึงต้องปรับตารางเรียนขึ้นมาใหม่ให้เป็นของเด็กออทิสติกเองแต่ก็ยังคงแนวการศึกษาแบบธรรมชาติบำบัดไว้ อยู่ คือ ภายในห้องเรียนจะใช้อุปกรณ์ที่ทำมาจากธรรมชาติเกือบทั้งหมด

เวลา	ตารางเรียน
08.00 – 08.30 น.	เคารพธงชาติ กิจกรรมหน้าเสาธง
09.00 – 10.00 น.	สอนทักษะทางวิชาการ
10.00 – 10.15 น.	ดื่มนม
10.15 – 11.00 น.	สอนรายบุคคล
11.00 – 11.30 น.	ทำภารกิจ
11.30 – 13.00 น.	รับประทานอาหารกลางวันและเล่นอิสระ
13.00 – 15.00 น.	นอน
15.00 – 16.00 น.	กิจกรรม
16.00 – 17.00 น.	เล่นอิสระ

“เด็กๆจะตื่นนอนตั้งแต่ตีห้าครึ่งเมื่อเด็กทำภารกิจเสร็จเรียบร้อยจะมีครูโรงเรียนนอนทำการเช็กจำนวนเด็กเพื่อส่งต่อให้ครูเวร ซึ่งครูเวรจะมารับหน้าที่เพื่อพาเด็กๆไปกินข้าวเช้า เสร็จแล้วก็จะเคารพธงชาติและทำกิจกรรมหน้าเสาธง หลังจากนั้นจะทำการเช็กจำนวนเด็กอีกครั้งเพื่อส่งต่อให้คุณครูประจำชั้นเพื่อพาเด็กๆเข้าชั้นเรียนเตรียมตัวเรียนหนังสือ เมื่อถึงเวลาพักกลางวันคุณครูประจำชั้นจะทำการเช็กจำนวนเด็กเพื่อส่งต่อให้ครูเวรเพื่อพาเด็กๆไปกินข้าวกลางวัน เมื่อกินเสร็จครูเวรก็จะมาส่งให้ครูประจำชั้นอีกครั้ง และพอถึงช่วงเย็นจะเช็กจำนวนเด็กเพื่อส่งให้ครูโรงเรียนพาไปนอน ที่ต้องทำเช่นนี้เพื่อป้องกันเด็กหาย”

(ครูน้ำฝน ,นามสมมุติ

2552)

“การศึกษาแบบวอลดอร์ฟจะเป็นแบบธรรมชาติบำบัด เริ่มด้วยการกระตุ้นเด็กให้ตื่นก่อนเช่น การตบมือ เล่าเรื่องต่างๆ เพื่อกระตุ้นความจำ แต่เด็กออทิสติกจะใช้แบบนี้ไม่ได้เพราะทักษะเด็กเราไม่เหมือน เราจะต้องคิดตารางเรียนของเราขึ้นมาเองแต่ก็ยังคงแบบธรรมชาติไว้บ้างคือภายในห้องเรียนจะเน้นอุปกรณ์ที่ทำมาจากธรรมชาติ เช่น ตะกร้า โต้ะ แก้ว ของเล่น กระดานที่ใช้ชอล์กในการเขียน การใช้ดินเหนียวในการปั้นแทนดินน้ำมันเพราะให้ความรู้สึกที่เย็นกว่า การใช้ผ้าหลากสีเพื่อบ่งบอกถึงฤดูกาล”

(ครูน้ำหวาน ,นามสมมุติ

2552)

4. การทำกิจกรรมนอกห้องเรียน

1. กิจกรรมกลางแจ้ง ได้แก่ การเล่นกีฬา และการเล่นอิสระ การทำกิจกรรมเหล่านี้เป็นการฝึกเด็กออทิสติกให้เกิดพัฒนาการทางด้านร่างกายโดยการออกกำลังกายเพื่อความแข็งแรงของอวัยวะต่างๆ ช่วยให้เกิดพัฒนาการทางด้านจิตใจเพราะการออกกำลังกายนั้นช่วยให้สดชื่นแจ่มใส นอกจากนี้ยังสามารถฝึกพัฒนาการด้านสังคมได้อีกด้วย เพราะช่วยให้เด็กรู้จักปรับตัวที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่น

“การทำกิจกรรมนอกห้องเรียน เช่น การเล่นกีฬา จะทำให้เด็กเกิดพัฒนาการทางด้านร่างกาย ได้แก่ ทักษะกล้ามเนื้อมัดใหญ่และกล้ามเนื้อมัดเล็ก อีกทั้งยังได้ทักษะทางด้านวิชาการ เช่น การนับเลข 1-10 ด้วย นอกจากนี้ยังเกิดพัฒนาการทางด้านสังคม คือได้พบเพื่อน มีมนุษยสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ”

(ครูน้ำฝน ,นามสมมุติ

2552)

2. ทัศนศึกษาออกโรงเรียน เป็นนโยบายของผู้บริหารที่ต้องการให้เด็กพิเศษทุกคนได้ออกไปนอกสถานที่เพื่อเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และในปีนี้มีนโยบายเพิ่มเติมเข้ามาคือให้ผู้ปกครองไปทัศนศึกษาด้วย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ปกครองมีกิจกรรมร่วมกับลูกและคุณครู ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน อีกทั้งผู้ปกครองยังได้เห็นความแตกต่างพฤติกรรมของลูกระหว่างอยู่ที่บ้านและโรงเรียนอีกด้วย

“เด็กจะคอยถามว่าเมื่อไหร่จะพาไปเที่ยวสักที เหมือนกับเขาอยู่ในโรงเรียนตลอดเวลา ไม่ได้เห็นโลกภายนอก พวกเขาารู้สึกว่าการได้เที่ยวข้างนอกเป็นสิ่งแปลกใหม่ และเป็นสิ่งที่เด็กๆ ชอบมากเช่น ไปเที่ยวทะเล ห้างสรรพสินค้า สวนสนุก ทำให้เด็กมีความสุข เวลาเรามองเด็กเรา

ก็มีความสุขไปด้วย ในการพาเด็กออกไปแต่ละครั้งมีการดูแลเด็กโดยการแบ่งครูผู้รับผิดชอบ เรียกว่า พ่อครู แม่ครู ซึ่งมีหน้าที่คอยดูแลทุกสิ่ง เช่น ครู 1 คน ต่อ เด็กประมาณ 7-8 คน เป็นต้น ส่วนในปีนี้จะให้ผู้ปกครองไปกับพวกเราด้วย เขาจะได้เห็นที่เราดูแลลูกเขาอย่างไร”

(ครูมุ่มมัน ,นามสมมุติ

2552)

5. ปัญหาและอุปสรรค

โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกุลมีปัญหาในเรื่องการขาดแคลนครูผู้สอน คือ ตามแผนการศึกษาในโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกุลจะต้องมีครู 49 คน เพื่อที่จะทำให้การจัดรูปแบบการเรียนการสอนเป็นไปอย่างสมบูรณ์ แต่ในขณะนี้ทางโรงเรียนมีครูเพียง 23 คน ซึ่งไม่เพียงพอต่อจำนวนเด็กทั้งหมดที่จะต้องดูแล ดังนั้นทางโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกุลได้แก้ไขปัญหาโดยการจ้างครูที่เลี้ยงทั้งหมด 13 คน เข้ามาช่วยดูแลเด็กร่วมกับครูผู้สอนทำให้สามารถดูแลเด็กได้อย่างทั่วถึง นอกจากนี้พฤติกรรมของเด็กออกทิสติกยังเป็นอุปสรรคต่อการจัดการศึกษาสำหรับครูประจำชั้น เพราะพฤติกรรมของเด็กที่มีความแตกต่างกันทำให้การเข้าถึงพฤติกรรมของเด็กไม่ดีเท่าที่ควร

“ตามแผนของโรงเรียนแล้วจะต้องมีครูทั้งหมด 49 คน ในการดูแลและสอนเด็ก แต่ขณะนี้ทางโรงเรียนของเรามีครูเพียง 23 คน ถือว่าไม่เพียงพอกับเด็กที่จะต้องดูแล สำหรับเด็กออทิสติกนั้น เด็ก 3 คนต้องมีครูสอน 1 คน แต่ของเราเด็ก 6-8 คนมีครูเพียงคนเดียว ถือได้ว่าเป็นปัญหาต่อการจัดการศึกษา แต่ตอนนี้ได้แก้ไขปัญหาโดยการจ้างครูที่เลี้ยงมาช่วยแล้ว”

(ครูมุ่มมัน ,นามสมมุติ

2552)

“เด็กแต่ละคนมีพฤติกรรมที่ค่อนข้างแตกต่างกัน บางที่เราที่ไม่สามารถจัดการกับพฤติกรรมหรือค้นหาพฤติกรรมของเด็กที่ผิดปกติอย่างแท้จริงได้ถูกต้อง เราก็มีงานเยอะ เราไม่ได้สังเกตพฤติกรรมเด็กได้ตลอดเวลาว่าเด็กเป็นอย่างนี้เพราะอะไร บางทีความต่อเนื่องในการสอนไม่ค่อยมี ด้วยหน้าที่ของเราที่ไม่ได้สอนเพียงอย่างเดียว แล้วบางทีพฤติกรรมที่เราฝึกไป พอเด็กกลับไปที่บ้านผู้ปกครองไม่ได้ฝึกต่อก็หาย แล้วก็กลับมาเป็นเหมือนเดิม ปัญหามันอยู่ตรงนี้ด้วย”

(ครูน้ำหวาน ,นามสมมุติ

2552)

“เราเป็นทั้งครูประจำการ ครูหอ ครูเวรด้วย บางทีถ้ามีงานพิเศษเข้ามาจะทำให้เราอยู่กับเด็กได้ไม่เต็มที่ แล้วก็พอเวลาเด็กกลับไปที่บ้านมักจะถูกผู้ปกครองตามใจ พอเวลาเปิดเรียนกลับมาที่โรงเรียนพฤติกรรมเด็กจะเปลี่ยนไปต้องมาฝึกกันใหม่”

(ครูน้ำผึ้ง ,นามสมมุติ

2552)

4.2 พฤติกรรมของเด็กออทิสติกในกระบวนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล

เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่แตกต่างจากเด็กปกติทั่วไปซึ่งสามารถแสดงให้เห็นได้ตั้งแต่วัยเด็กแต่จะมีความรุนแรงของอาการไม่เท่ากัน ผู้ศึกษาเข้าไปสังเกตพฤติกรรมของเด็กออทิสติกได้แก่ พฤติกรรมด้านการเรียน และการอยู่ร่วมกับผู้อื่น โดยไปเป็นครูผู้ช่วยของโรงเรียนเพื่อสังเกตการมีส่วนร่วมของเด็กนักเรียนออทิสติกที่เข้ารับการศึกษาศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล ดังนี้

ชื่อ	อายุ (ปี)	พฤติกรรมการเรียน	พฤติกรรมการอยู่ร่วมกับผู้อื่น
1. ปักเป้า (ชาย)	6	- สามารถสื่อสารได้ดีโดยเฉพาะทางด้านการพูดและการใช้ภาษา คือพูดโต้ตอบกับครูได้ และมีความจำดี เช่น การร้องเพลงภาษาอังกฤษ ท่องพยัญชนะ A-Z ท่องพยัญชนะ ก-ฮ เป็นต้น แต่จะบกพร่องในเรื่องของการเขียนหนังสือ เพราะไม่สามารถจับดินสออย่างถูกต้องได้	-สามารถอยู่ร่วมกับเพื่อนๆ ได้ ยกตัวอย่างเช่น หยิบของเล่นมาเล่นด้วยกัน สามารถอ่านหนังสือร่วมกับครู และพูดโต้ตอบกับครูได้ และยังมีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องการนำนมโรงเรียนมาให้เพื่อนดื่มกันทุกวันอีกด้วย
2. ปุ่มปุย (หญิง)	6	-สามารถพูดคำที่มีความหมายได้ เช่น ส้ม ช้าง เป็นต้น มีสมาธิในการเรียนดีมาก คือ มีความสามารถในการวาดภาพระบายสีได้ดี สามารถร้อยลูกปัดได้ และปะติดภาพได้สวยงาม	-ไม่ค่อยเล่นกับเพื่อน ชอบไปอยู่ที่มุมส่วนตัวของตัวเอง ถ้าอารมณ์ไม่ดีจะไม่ทำตามคำสั่งที่ครูบอก ชอบเล่นน้ำลาย และยังชอบกัดบริเวณหลังมือของตนเองอีกด้วย
3. แดงโม (ชาย)	4	-ไม่สามารถสื่อสารได้ มักสนใจภาพต่างๆ ทั้งภาพนิ่งและเคลื่อนไหว จะตั้งใจดูเป็นพิเศษซึ่งครูก็จะฝึกภาษาโดยการให้หัดพูดจากภาพและการดูโทรทัศน์ แต่มีความสามารถในการท่องพยัญชนะ A-Z ท่องพยัญชนะ ก-ฮ และนับ 1-10 ได้	-ไม่สบตาคน อยู่ไม่นิ่ง ชอบทูปตีเพื่อนๆ แต่จะชอบเทคโนโลยี เช่น กล้อง โทรศัพท์มือถือ ถ้าเห็นคนอื่นถือจะเข้าไปเล่นทันที

ชื่อ	อายุ (ปี)	พฤติกรรมกรเรียน	พฤติกรรมกรอยู่ร่วมกับผู้อื่น
4.มะตุม (ชาย)	9	-มีพัฒนาการเร็ว ฟังคำสั่งของครรรู้เรื่อง สามารถต่อบล็อก หีบของวางบนกล่อง วาดภาพระบายสีและปะติดภาพได้ แต่ไม่ค่อยมีสมาธิ	-ไม่สบตากคน ชอบเล่นคนเดียวและเอาแต่ใจตนเอง
5.ชมพู่ (หญิง)	6	-ไม่สามารถสื่อสารได้ แต่มีสมาธิในการเรียนดีมาก คือ สามารถร้อยลูกปัดได้นาน ระบายสีภาพได้ดี ลากเส้นได้ แต่ไม่สามารถการจับคู่ภาพและแยกสีได้	-ไม่สบตากคน ไม่เล่นกับคนอื่น ชอบเดินตลอดเวลา
6.มะพร้าว (ชาย)	9	-สนใจแต่สิ่งตนเองชอบ เช่น ค้ายและลูกปัดที่เป็นสี สามารถจับคู่ภาพที่เหมือนกันได้ ลากเส้นได้	-ชอบนั่งเล่นคนเดียวเป็นเวลานานๆ
7.ตุ้มตาม(ชาย)	8	-ไม่สามารถพูดคำที่มีความหมายได้ แต่สามารถรับฟังและทำตามคำสั่งของครรรู้ได้ดี	-อยู่ไม่นั่ง เอาแต่ใจตัวเอง ชอบแกล้งเพื่อน ชอบเรียกร้องความสนใจจากคนรอบข้าง
8.ส้ม (หญิง)	4	-พูดได้ตอบคำถามได้เป็นประโยคสั้นๆ แต่ต้องกระตุ้นถามซ้ำ สามารถพูดคำที่คุ้นเคยได้ บางทีมักพูดสิ่งที่อยากพูดขึ้นมาเอง มีสมาธิในการเรียนคือ ร้อยลูกปัดได้ จับออกอวัยวะร่างกายได้	-อยู่ไม่นั่ง เวลาพูดคุยไม่ค่อยมองหน้าและสบตา ชอบตาม โดยเฉพาะคนที่มีขนมแม้จะไม่รู้จัก

ชื่อ	อายุ (ปี)	พฤติกรรมการเรียน	พฤติกรรมกรอยู่ร่วมกับผู้อื่น
9.ส้มโอ(หญิง)	13	-ไม่สามารถพูดคำที่มีความหมายได้ และไม่ตอบสนองสิ่งที่ครูพูด แต่สามารถทำตามคำสั่งของครูที่มีท่าประกอบได้ดี เวลาเรียนมีความตั้งใจในการทำงานที่ครูมอบหมายให้	-อยู่ไม่นั่ง เวลาพูดคุยมักสบตาบ้างบางครั้ง สามารถเข้ากับคนอื่นได้ง่าย ก็จะเดินเข้ามาหาเองโดยไม่ต้องเรียก
10.อรุณ(หญิง)	12	-สามารถพูดเป็นคำได้แต่ไม่ชัด ทำตามคำสั่งที่ง่ายๆ ได้ดี	-อยู่ไม่นั่ง สบตาเล็กน้อย เรียกชื่อเพื่อนๆ ได้ดีและถูกต้อง เล่นกับเพื่อนได้ดี กล้าเข้าหาคนอื่นที่ไม่ใช่ครู

4.3 บทบาทของผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่มีต่อกระบวนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรี ปัญญานุกูล

1. บทบาทการฝึกพัฒนาการการเรียนรู้

เด็กออทิสติกมีความบกพร่องทางพัฒนาการด้านการเรียน ดังนั้นผู้ปกครองจึงเป็นอีกบุคคลหนึ่งที่มีบทบาทและความสำคัญในการช่วยทบทวนและฝึกพัฒนาการของเด็กออทิสติก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องจากโรงเรียน

“เห็นเขาชอบระบายสี แม่เลยเอาระบายมาให้ น้องวาดรูปน้องจะตีกรอบก่อนแล้วค่อยระบายสีทีหลัง เขาทำตามที่ครูสอนนะ ”

(คุณแม่อุ๋นใจ นามสมมุติ 2552)

“เวลาอยู่บ้านน้องชอบดูโทรทัศน์โดยเฉพาะ โฆษณาสินค้าจะชอบมาก เช่น โฆษณารถยี่ห้อต่างๆ แคมพู แม่จะสอนน้องด้วยการจับมือให้เขียนหนังสือหรือตัวเลขน้องก็จะทำได้แต่แค่พักเดียวเท่านั้น เพราะอยู่ไม่นิ่ง และยังมีนิสัยชอบขีดเขียนตัวเองไม่เขียนบนกระดาษ”

(คุณแม่สุขใจ นามสมมุติ 2552)

“ตอนอยู่ที่บ้านก็สอนน้องในเรื่องของการหัดพูดคำศัพท์ ต้องสอนให้น้องรู้ว่าอะไรคืออะไร ยกตัวอย่างเช่นเมื่อก่อนไม่ว่าจะใส่หรือถอดเสื้อผ้า น้องก็จะพูดว่าใส่อย่างเดียว ซึ่งเราต้องสอนน้องใหม่ให้รู้ว่าใส่คือใส่ ถอดคือถอด น้องก็จะเริ่มแยกออก ”

(คุณพ่อสมชาย นามสมมุติ 2552)

“แม่จะสอนให้น้องอ่านเป็นคำๆ เน้นให้น้องท่องเป็นประโยค จะรวมคำให้น้องจำ”

(คุณแม่ดวงดาว นามสมมุติ 2552)

2. การดูแลเด็กออทิสติกในระหว่างที่รับกลับไปอยู่ที่บ้าน

การจัดการศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลมีทั้งแบบประจำและไปกลับ การดูแลเด็กออทิสติกในช่วงที่อยู่บ้านจึงเป็นหน้าที่รับผิดชอบของผู้ปกครอง ซึ่งผู้ปกครองส่วนใหญ่มีพฤติกรรมในการดูแลที่แตกต่างกัน เห็นได้จากคำพูดของผู้ปกครอง ดังนี้

“ไม่ได้ดูแลเลย เพราะแม่ไม่ค่อยมีเวลาว่างเท่าไร แม่ทำงานเก็บข้อมูลให้คนที่ทำวิจัย บางทีก็ต้องออกไปต่างจังหวัดครั้งหนึ่งนานสุดประมาณ 7 วัน ต้องปล่อยให้น้องอยู่บ้านกับยาย ซึ่งยายก็ขานไม่ค่อยจะดีเท่าไรก็มเมยก็ไม่ค่อยจะไหว ส่วนมากยายจะใส่แฟมเพิสให้น้องไว้ เรื่องกับข้าวแม่ก็จะซื้อมาคูนไว้ให้ หรือบางทีจะฝากเพื่อนข้างบ้านช่วยซื้อข้าวมาให้เพราะแม่ต้องทำงาน ต้องเลี้ยงทั้งครอบครัว”

(คุณแม่อุ่นใจ นามสมมุติ 2552)

“ตอนรับน้องไปอยู่บ้าน แม่และพี่สาวทั้งสองคนช่วยกันดูแลน้องตามที่ครูได้บอกมา และจะไม่ทิ้งน้องให้อยู่ตามลำพัง เพราะแม่รู้สึกเป็นห่วงและห่วงความปลอดภัยของน้องด้วย”

(คุณแม่ใจดี นามสมมุติ 2552)

“ปกติจะพาน้องไปเที่ยวตลอด ก็ต้องเข้าใจว่าเด็กออทิสติกจะมีความสุขกับสิ่งที่เขาพอใจ อย่างน้องเขาจะมีความสุขกับการกิน กินเก่งมาก จะบอกทั้งวัน แล้วก็ชอบไปเที่ยวที่มันไกลบ้าน เช่น ไปกินข้าวนอกบ้าน แต่จะไม่ชอบเดินห้าง จะไม่ลงจากรถเลย ตัวจะเกร็งไปหมด”

(คุณพ่อสมชาย นามสมมุติ 2552)

“ก็ดูแลปกติไม่ได้พิเศษอะไรมาก เราก็ไม่รู้จะศึกษาเขาแบบไหน เลี้ยงเขาแบบไหน เลี้ยงตามมีตามเกิด แต่ก็อยู่บ้านกับน้องทุกวัน ถ้าน้องอยากเล่นอะไรก็ไป แต่ไม่ถึง 5 นาที น้องก็มาแต่พอเวลาไปไหนไม่ได้ปล่อยให้ไปคนเดียวนะ อย่างถ้าน้องอยากกินอะไรแม่ต้องไปด้วย”

(คุณแม่ैयाใจ นามสมมุติ 2552)

“เวลาอยู่บ้านแม่กับยายจะช่วยกันดูแลน้อง เรื่องการเข้าห้องน้ำและขับถ่ายน้องสามารถช่วยเหลือตนเองได้ แต่น้องจะชอบตามคนอื่นง่าย ก็กลัวว่าจะเกิดอันตราย จึงต้องช่วยกันดูแลมากเป็นพิเศษ”

(คุณแม่ดวงดาว นามสมมุติ 2552)

4.4 ศักยภาพและความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล

1. งบประมาณ

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษต้องใช้งบประมาณมากกว่าเด็กทั่วไป เพราะจากสภาพความพิการทำให้ต้องใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ที่มีลักษณะเฉพาะจึงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งงบประมาณที่ทางโรงเรียนได้รับแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ

- ค่าอาหาร
- ค่าปัจจัยพื้นฐาน เช่น เสื้อผ้า ของใช้ประจำวัน เป็นต้น
- สาธารณูปโภค เช่น ค่าน้ำ ค่าไฟ เป็นต้น
- ค่าตอบแทนใช้สอยวัสดุ เช่น ค่าโทรศัพท์ ค่าน้ำมัน ค่าดำเนินการในโรงเรียนทั้งหมด เป็นต้น

ค่าใช้จ่ายทั้งหมดนี้สามารถถัวเฉลี่ยจ่ายได้ทั้ง 4 ส่วน นอกจากนี้งบประมาณที่ได้รับยังมาจากการบริจาคจากภายนอก เช่น บุคคลทั่วไป บริษัท ห้างร้าน หน่วยงานทั้งภาครัฐ และเอกชน เป็นต้น

2. ครู

โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลมีครู 23 คน ซึ่งตามแผนการศึกษาแล้วจะต้องมีครู 49 คน อย่างไรก็ตามทางโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลได้แก้ไขปัญหาโดยการจ้างครูพี่เลี้ยงทั้งหมด 13 คน เข้ามาช่วยดูแลเด็กร่วมกับครูผู้สอนทำให้สามารถดูแลเด็กได้อย่างทั่วถึง

3. อาคารสถานที่

3.1 ห้องเรียนออทิสติก

ทางโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลได้จัดห้องเรียนให้มีความเหมาะสมกับการเรียนของเด็กนักเรียนออทิสติก คือ ภายในห้องจะแบ่งออกเป็นมุมให้วิ่ง มุมของเล่นเพื่อฝึกให้เด็กรู้จักสบตาและเล่นกับเพื่อนๆ มุมนิทานเพื่อกระตุ้นจินตนาการของเด็กๆให้เป็นไปตามแผนการจัดการศึกษารายบุคคล

3.2 หอพัก

โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลได้สร้างหอพักเพื่อรองรับเด็กพิเศษที่เรียนประจำไว้ทั้งหมด 5 หอ แบ่งเป็นนักเรียนหญิง 2 หอ ได้แก่ หอหาดเจ้าสำราญ และหอเขาวัง ส่วนนักเรียนชายแบ่งเป็น 3 หอ ได้แก่ หอแก่่งกระจาน หอชะอำ และหอหาดทิวสุข ลักษณะของหอพักจะเป็น 2 ชั้น มีเตียงนอน 2 ชั้น ทั้งหมด 20 เตียง รองรับนักเรียนได้ 40 คนต่อหนึ่งหอพัก จะมีครูโรงนอน 2 คน คอยดูแลเด็กพิเศษทุกคน

3.3 ห้องกายภาพบำบัด

ห้องกายภาพบำบัดเป็นอีกห้องหนึ่งที่มีความสำคัญต่อกระบวนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล เนื่องจากภายในห้องนี้มีอุปกรณ์ครบครัน ที่ช่วยเสริมสร้างทักษะและพัฒนาการของเด็ก เช่น จักรยานมือและเท้า บันได ลู่วิ่งไฟฟ้า ลูกบอล ฯลฯ ในห้องกายภาพบำบัดจะแบ่งอุปกรณ์ออกเป็น 2 ประเภท คือ อุปกรณ์ประเภทใช้สำหรับฝึกกล้ามเนื้อมัดเล็ก เช่น ลูกบอล ลูกปัด ลูกแก้ว ดินน้ำมัน เป็นต้น ส่วนอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับฝึกกล้ามเนื้อมัดใหญ่ ลูกบอลลูกใหญ่ สามเหลี่ยม เป็นต้น

3.4 โรงอาหาร

โรงอาหารของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลมีอยู่ 1 โรง ซึ่งถือได้ว่ามีความสะดวกและความเป็นระเบียบเรียบร้อย เนื่องจากทางโรงเรียนฝึกหัดเด็กพิเศษทุกคนรวมถึงเด็กออทิสติกให้รู้จักช่วยเหลือตนเองในเรื่องของการรับประทานอาหารเอง หรือแม้กระทั่งการทำความสะดวกงานชมและโรงอาหาร เป็นการฝึกให้เด็กพิเศษทุกคนมีระเบียบวินัยและสามารถช่วยเหลือตนเองได้

3.5 สนามกีฬา

ทางโรงเรียนสร้างสนามกีฬาไว้เพื่อให้เด็กพิเศษทุกคนได้มีอิสระในการเรียนรู้ นอกห้องเรียน โดยให้เด็กได้เล่นกีฬาประเภทต่างๆ และเล่นอิสระตามความชอบของแต่ละคน ทางโรงเรียนให้ความสำคัญกับด้านนี้พอสมควร เพราะการเล่นกีฬาช่วยให้เกิดการพัฒนาที่ดีขึ้นได้

3.6 ห้องน้ำ

ห้องน้ำถือเป็นอีกหนึ่งห้องที่ถูกออกแบบมาเป็นพิเศษเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่พิเศษ และมีการเอาใจใส่ดูแลทำความสะอาดเป็นอย่างดีเพื่อรักษาสุขอนามัยของเด็กพิเศษทุกคน

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “กระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก กรณีศึกษา โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล ” ผู้ศึกษาได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการศึกษา วิธีการดำเนินการศึกษา การวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการศึกษา อภิปรายผลการศึกษาและข้อเสนอแนะดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของเด็กนักเรียนออทิสติกในกระบวนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล
3. เพื่อศึกษาบทบาทผู้ปกครองของเด็กนักเรียนออทิสติกที่มีต่อกระบวนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล
4. เพื่อศึกษาศักยภาพและความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล

การศึกษาเรื่อง “กระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก กรณีศึกษา โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล ” นี้เป็นการศึกษาตามแนวทางการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Study) มีวิธีการดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

การเลือกผู้ให้ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง กระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก กรณีศึกษาโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล เนื่องจากโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลเป็นโรงเรียนเดียวในจังหวัดเพชรบุรีที่จัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิเศษ ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กปัญญาอ่อน และเด็กออทิสติก อีกทั้งยังเปิดรับเด็กออทิสติกทุกคนโดยไม่ได้อัดเลือกก่อนซึ่งต่างจากโรงเรียนอื่นๆ และมีการจัดกิจกรรมต่างๆมากมาย เพื่อให้เด็กทุกคนเกิดพัฒนาการและการเรียนรู้ให้ได้มากที่สุดด้วย การศึกษาในครั้งนี้เก็บข้อมูลจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก มีกลุ่มผู้ให้ข้อมูล 3 กลุ่ม ดังนี้

1. ผู้อำนวยการโรงเรียน	จำนวน	1 คน
2. กลุ่มครูนักเรียนออทิสติก	จำนวน	5 คน
3. กลุ่มผู้ปกครองนักเรียนออทิสติก	จำนวน	6 คน
4. กลุ่มเด็กนักเรียนออทิสติก (ใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมภายใต้คำแนะนำของครู)		
	จำนวน	10 คน
	รวมเป็น	จำนวน 22 คน

โดยกลุ่มครูนักเรียนออทิสติกและกลุ่มผู้ปกครองนักเรียนออทิสติก ใช้การเก็บข้อมูลแบบ สัมภาษณ์จากกลุ่มผู้ให้ข้อมูล ส่วนกลุ่มเด็กนักเรียนออทิสติกจะใช้วิธีการเก็บข้อมูลแบบการสังเกต แบบมีส่วนร่วม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นไปตามหลักการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยจะใช้วิธีการเก็บข้อมูลทั้ง จากการศึกษาเอกสาร การสัมภาษณ์ และการลงพื้นที่ศึกษา ในการเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินไป ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ โดยการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่ เกี่ยวข้องกับคนพิการ เด็กออทิสติก และการศึกษาพิเศษ เช่น หนังสือ รายงานการวิจัย วารสาร และเอกสารที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

การเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ มีวิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ ผู้ศึกษาได้เข้าไปสนทนาคู่คุยกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูล คือ ผู้อำนวยการ และ ครู ในประเด็นกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก และประเด็นเรื่องศักยภาพ และความพร้อมของโรงเรียนในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก นอกจากนี้ยังได้ สัมภาษณ์ผู้ปกครองในประเด็นเรื่องบทบาทที่มีต่อกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียน ออทิสติกด้วย ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะช่วยอธิบายสิ่งที่ผู้ศึกษาพบเห็นหรือสังเกตได้

2. การสังเกตแบบมีส่วนร่วม โดยผู้ศึกษาได้เข้าไปสังเกตพฤติกรรมของเด็กนักเรียนออทิ สติก ได้แก่ พฤติกรรมด้านการเรียน และพฤติกรรมการอยู่ร่วมกับผู้อื่น โดยผู้ศึกษาได้เข้าไปเป็น ครูผู้ช่วยของโรงเรียน เพื่อสังเกตการมีส่วนร่วมของเด็กนักเรียนออทิสติกที่เข้ารับการศึกษาของ โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล

3. การบันทึกข้อมูล ผู้ศึกษาลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอ ในขณะการ สัมภาษณ์แต่ละครั้งผู้ศึกษาได้ทำการจดบันทึกในประเด็นสำคัญต่างๆไว้ หากได้ข้อมูลเพิ่มเติมก็จะ บันทึกข้อมูลพอสังเขปหลังจากจบการสัมภาษณ์แล้ว หลังจากนั้นนำข้อมูลดังกล่าวมาเขียนขยาย

ความอย่างละเอียด เช่น การใช้เครื่องบันทึกเสียง บันทึกเสียงนำมาถอดเทปเพื่อบันทึกรายละเอียดของข้อมูลเป็นลายลักษณ์อักษร การบันทึกข้อมูลดังกล่าวทำให้ได้บทวนประเด็นการเก็บข้อมูลช่วยในการวางแผนเก็บข้อมูลในครั้งต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ผู้ศึกษานำสมุดบันทึกภาคสนามและเครื่องบันทึกเสียงมาใช้ในการบันทึกข้อมูลที่ได้จากสัมภาษณ์ อีกทั้งนำกล้องวิดีโอและกล้องถ่ายรูปมาใช้ในการบันทึกภาพกิจกรรมในการศึกษาของเด็กนักเรียนออทิสติก นอกจากนี้ใช้การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างโดยการสร้างแนวคำถามที่เกี่ยวกับกระบวนการศึกษาของเด็กนักเรียนออทิสติก

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์ และการสังเกต นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผลตามวัตถุประสงค์โดยการเขียนเชิงพรรณนา (Descriptive analysis) เพื่อให้เห็นถึงกระบวนการเรียนการสอน และกระบวนการพัฒนา ตลอดจนประสิทธิภาพจากกระบวนการเรียนการสอนดังกล่าว

สรุปผลการศึกษา

ตอนที่ 1 กระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก โรงเรียนเพชรบุรีปัญญา
นุกูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาพบว่า โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลเปิดรับเด็กออทิสติกเข้ามาเรียนในห้องเรียนที่จัดไว้โดยเฉพาะ โดยมีครูประจำชั้นและครูพี่เลี้ยงเป็นผู้ดูแล ทั้งนี้ทางโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลมีการจัดทำหลักสูตรเฉพาะตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) เนื่องจากเด็กออทิสติกแต่ละคนมีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน มีการจัดตารางเรียนของเด็กออทิสติกขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อให้สอดคล้องกับความจำเป็นพิเศษของเด็ก อีกทั้งยังมีการทำกิจกรรมนอกห้องเรียนและการทัศนศึกษานอกสถานที่เพื่อเสริมสร้างพัฒนาการในด้านต่างๆ

ตอนที่ 2 พฤติกรรมของเด็กนักเรียนออทิสติกในกระบวนการจัดการศึกษาของโรงเรียน
เพชรบุรีปัญญานุกูล

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาพบว่าพฤติกรรมการเรียนและการอยู่ร่วมกับผู้อื่นของเด็กนักเรียนออทิสติกจะแตกต่างกันไปตามอาการของแต่ละคน อย่างไรก็ตามเมื่อได้รับกระบวนการ

จัดการศึกษาที่เหมาะสมตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ทำให้เด็กนักเรียนออทิสติกเกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองไปในทางที่ดีขึ้น

ตอนที่ 3 บทบาทผู้ปกครองของเด็กนักเรียนออทิสติกที่มีต่อกระบวนการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาพบว่าผู้ปกครองนักเรียนออทิสติกมีบทบาทในกระบวนการจัดการศึกษาของนักเรียนออทิสติก คือ ผู้ปกครองมีบทบาทในการทบทวนสิ่งที่เด็กออทิสติกเรียนมาแล้วเพื่อไม่ให้เด็กออทิสติกเกิดการหลงลืมในทักษะที่ทางโรงเรียนได้สอนมา อีกทั้งผู้ปกครองยังมีหน้าที่ในการดูแลควบคุมปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กออทิสติกควบคู่ไปกับคุณครูด้วย

ตอนที่ 4 ศักยภาพและความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติกโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาพบว่าโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลมีศักยภาพและความพร้อมในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนออทิสติก เห็นได้จากงบประมาณที่โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลได้รับในแต่ละปีเพียงพอต่อจำนวนนักเรียน อีกทั้งยังได้รับบริจาคมาจากภายนอก เช่น หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ห้างร้าน บริษัท และบุคคลทั่วไป ซึ่งงบประมาณที่ได้มานั้นใช้ในการจัดสรรในแต่ละด้าน ได้แก่ เงินเดือนของครู ครูพี่เลี้ยง และพนักงาน รวมถึงค่าใช้จ่ายในการจัดสร้างและบูรณะอาคารสถานที่ต่างๆ ถือได้ว่างบประมาณเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้เกิดการขับเคลื่อนการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ

อภิปรายผลการศึกษา

1. ครอบครัวยุคใหม่

- ขาดการวางแผนครอบครัว คือ ผู้ปกครองไม่มีการตรวจเลือดก่อนการแต่งงาน ทำให้ไม่ทราบถึงความผิดปกติของร่างกายตนเอง
- ขาดความรู้เรื่องเด็กออทิสติก ครอบครัวส่วนใหญ่ที่มีบุตรหลานที่เป็นเด็กออทิสติกไม่มีความรู้พื้นฐานในการดูแลเด็ก จึงทำให้ไม่รู้ว่าจะต้องกระตุ้นหรือดูแลเด็กออทิสติกอย่างไร เพื่อให้ได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสมและเต็มที่

2. โรงเรียน

- การขาดแคลนครู เนื่องจากครูผู้สอนเด็กพิเศษขาดโอกาสในการพัฒนาตนเองให้สูงขึ้น เพราะครูเหล่านี้มีโอกาสที่มีไปดูแลเด็กพิเศษในเรื่องของการจัดการเรียนการสอน การ

พัฒนาเสริมสร้างทักษะเป็นส่วนใหญ่ ขณะเดียวกันครูผู้สอนเด็กปกติสามารถที่จะพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นได้ อีกทั้งมีความสะดวกสบายกว่า ดังนั้นแล้วเมื่อมีการโยกย้ายตำแหน่งเกิดขึ้นครูผู้สอนเด็กพิเศษส่วนใหญ่ก็ย่อมเลือกที่จะไปสอนเด็กปกติก่อน เพราะเห็นว่ามีความสะดวกกว่าและมีโอกาสพัฒนาตนเองได้สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลควรทำความเข้าใจร่วมกับผู้ปกครองในเรื่องการร่วมกันดูแลเด็กออทิสติกให้เป็นไปในทางทิศทางเดียวกันตามศักยภาพของเด็ก
2. โรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูลควรสนับสนุนให้เกิดการมีส่วนร่วมระหว่างคุณครูโรงเรียนเพชรบุรีปัญญานุกูล นักเรียนและนักศึกษาทั่วไป
3. ภาครัฐควรส่งเสริมเรื่องสวัสดิการเงินเดือนครูผู้สอนเด็กพิเศษให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาถึงกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกในโรงเรียนอื่นๆ
2. ควรศึกษาถึงผู้พิการประเภทอื่นๆ ในแง่มุมต่างๆนอกจากนี้

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

บรรณานุกรม

“กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2537” ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 111 ตอนที่ 34 ก

(11 สิงหาคม 2537):9.

“พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551.” ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 125

ตอนที่ 28 ก (5 กุมภาพันธ์ 2551):1-4.

“พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550.” ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 124

ค 61 ก (27 กันยายน 2550):8-24.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.เอกสารเสริมความรู้สำหรับครู เรื่อง การพัฒนาเด็กออทิสติก.

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว,2543.

ขนิษฐา เทวินทรภักดี .ยกย่องคนพิการตัวอย่าง 2552. (ออนไลน์) .เข้าถึงได้

จาก:<http://www.dailynews.co.th/newstartpage/index.cfm>. (วันที่ค้นข้อมูล: 25 พฤศจิกายน 2552)

คณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

แผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ.2550-2554.กรุงเทพฯ:บริษัท ศรีเมืองการพิมพ์,2550

คณะกรรมการการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน สภาผู้แทนราษฎร ร่วมกับสำนักวิจัยและพัฒนา

สถาบันพระปกเกล้า.รายงานการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ เรื่อง สิทธิมนุษยชนของคนพิการครั้งที่ 2.บริษัท เอ.พี.คราฟต์ดีไซน์ และการพิมพ์ จำกัด,2546.

คณะทำงานวิชาการแผนงานสร้างเสริมสุขภาพคนพิการในสังคมไทย.นัยก็หนึ่ง:แผนงานสร้างเสริม

สุขภาพคนพิการในสังคมไทย.กรุงเทพฯ:ศาสตร์ศิลป์การพิมพ์,2548.

คณะอนุกรรมการพิจารณาส่งเสริมการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมและการจัดการศึกษาพิเศษโดย

ครอบครัวชุมชน กระทรวงศึกษาธิการ.ถาม - ตอบ ปัญหาการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม.

กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2545.

ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์.การพัฒนาคนพิการด้วยศิลปะ.สันติศิริการพิมพ์,2544.

ทวิศักดิ์ สิริรัตนเรขา. ศิลปะบำบัด ศาสตร์และศิลป์แห่งการบำบัด. (ออนไลน์) .เข้าถึงได้จาก:

<http://www.happyhomeclinic.com/a07-arttherapy.htm>. (วันที่ค้นข้อมูล : 14 พฤศจิกายน 2552)

ประเวศ วะสี.สุขภาพะคุณค่า สักดิ์ศรีคนพิการ.กรุงเทพฯ:มูลนิธิคนพิการไทย,สำนักงานปฏิรูป

ระบบสุขภาพแห่งชาติ,2547.

ปัทมา บุญตันบุตร.การพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กออทิสติกที่โรงพยาบาลมหาราชนคร

เชียงใหม่.วิทยานิพนธ์ ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,2546.

ผดุง อารยะวิญญู .การศึกษาพิเศษในปัจจุบัน .กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร , 2523.

ผดุง อารยะวิญญู.การศึกษาพิเศษสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ.กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์บรรณกิจ ,2533.

เพ็ญแข ลิ้มศิลา. ออทิสซึม รวมเรื่องน่ารู้เกี่ยวกับ"ออทิสซึม" .สมุทรปราการ:ช.แสงงามการพิมพ์,2541.

แพรว อมรรังสฤษฏ์ และสกลวรรณ สุทธาโรจน.การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการศึกษาของนักเรียน ออทิสติก ระดับประถมศึกษา กรณีศึกษาโรงเรียนมีนประสาธิตวิทยา เขตมีนบุรี จังหวัด กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ สาขาวิชาการจัดการชุมชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร,2551.

มูลนิธิออทิสติกไทย.คู่มือการช่วยเหลือเด็กออทิสติก(วัยแรกพบ)สำหรับผู้ปกครอง.กรุงเทพฯ: บริษัท ไบสท์ แอนด์ ฟรีน จำกัด,2550.

เมธาวิ ปาลิวนิช,ผู้เรียบเรียง.อัจฉริยะ “ออทิสติก”.กรุงเทพฯ:ใกล้หมอ,2551.

ระริน สุรวัดนานนท์.การจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกระดับก่อนประถมศึกษา.วิทยานิพนธ์ ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,2542.

รุ่งฤดี วงศ์ช่อม.ภาวะเครียดของบิดามารดาเด็กออทิสติกที่นำบุตรเข้ารับ การรักษาในโรงพยาบาล ยวประสาทไวทโยปถัมภ์.วิทยานิพนธ์ ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,2539.

โรงพยาบาลยวประสาทไวทโยปถัมภ์.คู่มือฝึกและดูแลเด็กออทิสติกสำหรับผู้ปกครอง.2545.

วารี ตีระจิตร.การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ.กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2541.

วารี ตีระจิตร.การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ.กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2543.

ศรีเรือน แก้วกังวาล .จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2.กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน ,2545.

ศิริยุภา พูลสุวรรณ . รายงานการวิจัยการติดตามผลการดำเนินงานตามนโยบายการจัด การศึกษา สำหรับคนพิการ.กรุงเทพฯ:หจก ภาพพิมพ์,2545.

ศิวาพร ชวาเขต.การพึ่งตนเองของครอบครัวในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กออทิสติก.วิทยานิพนธ์ ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,2549.

ศุภรา กันตะพัฒนะ.เปิดหัวใจเรียนรู้โลกใหม่ของเด็กออทิสติก.ชีวิต 9 , 212 (สิงหาคม 2550):58 – 63.

สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชนิ กรมการแพทย์กระทรวงสาธารณสุข.คู่มือคุณครูสำหรับ ช่วยเหลือเด็กออทิสติก.กรุงเทพฯ:กลุ่มงานจิตเวชเด็กและวัยรุ่น,2546.

สมพร หวานเสรีจ. การพัฒนาศักยภาพบุคคลออกทิสติก โดยใช้สื่อสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านการมอง
 ขอนแก่น: หจก. โรงพิมพ์คลังนานาวิทยา, 2552.

สำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรี. เกียรติคุณของประเทศไทยในการทำงานด้านคนพิการ เล่ม 2
 พระมหากรุณาธิคุณต่อคนพิการ. กรุงเทพฯ: บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด
 (มหาชน), 2547.

สำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรี. เกียรติคุณของประเทศไทยในการทำงานด้านคนพิการ เล่ม 3
 คนพิการ: ชีวิตกำหนดได้. กรุงเทพฯ: บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน),
 2547.

สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550. พิมพ์ครั้งที่ 2.
 ฉะเชิงเทรา: บริษัท 99 กรุป เทคคิง เซ็นเตอร์ จำกัด, 2551.

สำนักงานสถาบันราชภัฏ กระทรวงศึกษาธิการ. ราชภัฏกับงานการศึกษาพิเศษ. บริษัท สุพีเรียพริ้น
 ดิงเฮาส์ จำกัด, 2546.

สิริมา หมอนไหม. การศึกษาพิเศษ: องค์ความรู้และกระบวนการ. กรุงเทพฯ, 2543.

สุขพัชรา ชัมเจริญ. การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่อง. ฉะเชิงเทรา: บริษัท
 โรงพิมพ์ประสานมิตร จำกัด, 2546.

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

ภาคผนวก

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

ภาคผนวก ก
แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
(Individualized Education Programe : IEP)

- ก่อนการศึกษาขั้นพื้นฐาน
- ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ชื่อสถานศึกษา.....ระดับ.....สังกัด.....
เริ่มใช้แผนวันที่.....สิ้นสุดแผนวันที่.....

1. ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ - สกุล

เลขประจำตัวประชาชน ---

การจดทะเบียนคนพิการ ไม่จด ยังไม่จด จดแล้ว ทะเบียนเลขที่.....

วัน / เดือน / ปี เกิด.....อายุ.....ปี.....เดือน ศาสนา.....

ประเภทความพิการ.....ลักษณะความพิการ.....

ชื่อ - ชื่อสกุลบิดา.....

ชื่อ - ชื่อสกุลมารดา.....

ชื่อ - ชื่อสกุลผู้ปกครอง.....เกี่ยวข้องกับ.....

ที่อยู่ผู้ปกครองที่ติดต่อได้ บ้านเลขที่.....ตรอก/ซอย.....หมู่ที่.....ชื่อหมู่บ้าน/ถนน.....

ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....โทรศัพท์เคลื่อนที่.....

โทรสาร.....E-mail address.....

2. ข้อมูลด้านการศึกษา

ไม่เคยได้รับการศึกษา/บริการทางการศึกษา

เคยได้รับการศึกษา/บริการทางการศึกษา ระดับปริญญาตรี

ศูนย์การศึกษาพิเศษ.....ระดับ.....พ.ศ.....

โรงเรียนเฉพาะความพิการ.....ระดับ.....พ.ศ.....

โรงเรียนร่วม.....ระดับ.....พ.ศ.....

การศึกษาด้านอาชีพ.....ระดับ.....พ.ศ.....

การศึกษานอกระบบ.....ระดับ.....พ.ศ.....

การศึกษาตามอัธยาศัย.....ระดับ.....พ.ศ.....

อื่นๆ.....ระดับ.....พ.ศ.....

4. คณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ชื่อ ตำแหน่ง ลายมือชื่อ

- 4.1 ผู้บริหารสถานศึกษา
- 4.2 รองผู้อำนวยการ
- 4.3 ครูประจำชั้น
- 4.4
- 4.5
- 4.6
- 4.7
- 4.8
- 4.9

ประชุม.....เดือน.....พ.ศ.....

5. ความเห็นของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง

การจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ฉบับนี้

- ข้าพเจ้า เห็นด้วย
- ไม่เห็นด้วย เพราะ.....

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

ลงชื่อ.....

()

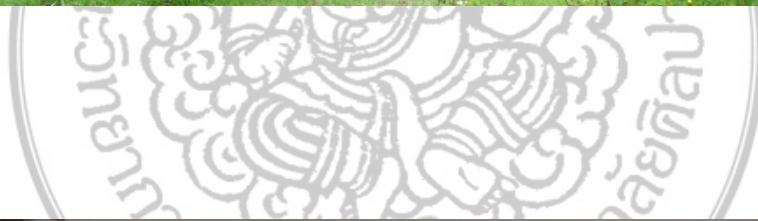
บิดา / มารดา / หรือผู้ปกครอง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

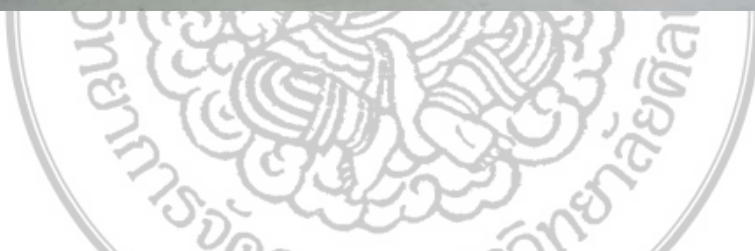

ภาคผนวก ข
รูปภาพประกอบ

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

พฤติกรรมของเด็กออทิสติก

บทบาทของผู้ปกครอง

ผลงานของเด็กนักเรียนออทิสติก

อาคารสถานที่

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ-สกุล นางสาวนิภาพร พิมลรัตน์

วันเดือนปี เกิด 3 มีนาคม พ.ศ. 2530

ที่อยู่ 52/2 หมู่ 3 ตำบลบางแก้ว อำเภอละอุ่น จังหวัดระนอง 85130

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2543 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนทุ่งตาพล จ.ระนอง

พ.ศ.2546 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนสตรีระนอง จ.ระนอง

พ.ศ. 2549 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตมหาวิทยาลัยศิลปากร
คณะวิทยาการจัดการ สาขาวิชาการจัดการชุมชน

ชื่อ-สกุล นางสาวปริยาพร บัวหลวง

วันเดือนปี เกิด 18 สิงหาคม 2530

ที่อยู่ 26 หมู่ที่ 1 ต.นาพันสาม อ.เมืองเพชรบุรี จ.เพชรบุรี 76000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2543 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนรัษฎาวิทยา จ.ประจวบคีรีขันธ์

พ.ศ.2546 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนรัษฎาวิทยา จ.ประจวบคีรีขันธ์

พ.ศ.2549 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตมหาวิทยาลัยศิลปากร

คณะวิทยาการจัดการ สาขาวิชาการจัดการชุมชน

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี